

2012. március

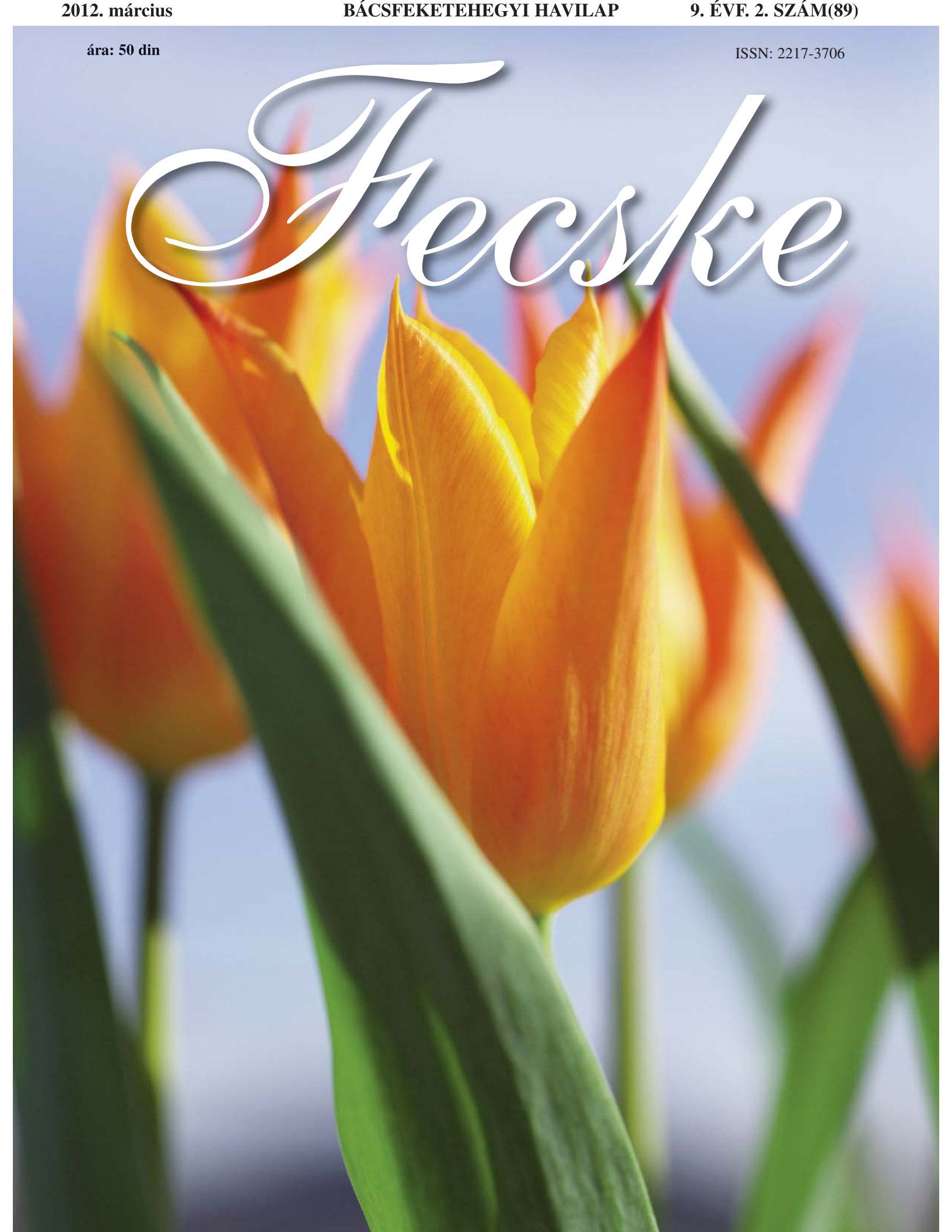
BÁCSFEKETEHEGYI HAVILAP

9. ÉVF. 2. SZÁM(89)

ára: 50 din

ISSN: 2217-3706

Fecske

The background of the cover is a close-up photograph of several yellow tulips with green leaves. The tulips are in various stages of bloom, with some showing a gradient of yellow and orange. The background is a soft, out-of-focus blue sky.

„...hiszek a rendben
hiszek a mesékben
az elmeséltekben
meséletlenekben...”
(Podolszki)

XV. Podolszki József Irodalmi Emléknap

Bácsfeketehegy, 2012. március 17.

Műsor:

16.00

Megemlékezés Podolszki József és Vajda Gábor sírjánál a bácsfeketehegyi temetőben.

16.30

Vendégvárás és a vendégek köszöntése a Kultúrotthonban.

17.00

Emléktábla koszorúzás

Délutáni műsor a Kultúrotthon emeleti nagytermében:

- *Vékony Lajos* fali kerámia kiállításának a megnyitója

- *Kórizs József és Sárközi Ottília*: Fényképek Bácsfeketehegy múltjából és jelenéből I. című könyvének bemutatója

18.00

Esti műsor a bácsfeketehegyi színházteremben:

Generációk – összeállítás a Podolszki Versmondó Kör tagjainak kedves verseiből

Mondják és teszik:

Bede Anett, Bede Noémi, Molnár Anna, Fice Árpád, Farkas Beatrix, Lódi Csilla, Szarka Ákos, Simonyi Lili, Farkas Hajnalka, Kormos Irén

Összeállította: *Hajvert Lódi Andrea*

A XV. Podolszki József publicisztikai pályázat eredményhirdetése.

A bácsfeketehegyi Feketics Művelődési Egyesület
Podolszki József Emlékbizottsága

V I S S Z A P I L L A N T Ó

Jelentés az egyesület munkájáról

2011-ben

Az „Izida“ Társulat megalakulása óta ép és különféle fogyatékossgal élő emberek közös egyesülete mely székhelye Bácsfeketehegy.

Jövőkép: „minden sérült embernek joga van a teljes élethez”

Küldetése, hogy dolgozzon a fogyatékos emberek elfogadottságának növelése érdekében

Célja a szervezetnek, egy olyan integrált közeget teremteni ahol az értelmi és testi fogyatékos emberek pozitív társadalmi szerepekben, önálló, autonóm személyiségként mutathatják meg magukat.

Tagjaink között mozgásfogyatékos, ép, látás, halláskárosult, értelmileg akadályozott, valamint egyéb mássággal élő emberekkel találkozhatunk.

A társulaton belül 2011-ben a foglalkozások műhely-

munkák keretein belül folytak, amelyek eredményezték a résztvevő személyekben a kommunikációs képesség fejlesztését, a kezűgyességet, megtanulták a csoportmunkát, toleranciát és a beszédképességüket is fejlesztették. Mindez egymásra figyelve, minden előítélet nélkül, ez által szebbé téve a sérült személyek hétköznapijait.

A Pinokkio napközön belül nagyon széleskörű munka folyt. Tagjaink között a hét évestől a huszonhét évesig minden korosztály megtalálható. Az iskolás korosztálynak megfelelő szakemberek segítségével igyekeztünk minden tanulási nehézség miatt felmerülő problémát megoldani. Begyakoroljuk az iskolában tanultakat majd a hiányosságokat pótoljuk. Az írás és olvasás zavarral küzdőkkel külön foglalkozunk, mivel ez miatt nem tudnak teljes mértékben érvényesülni.

A selypes raccsolókkal is egyéni foglalkozásaink vannak. Az eddigiekben nagyon szép eredményeket értünk el a

foglalkozásainkkal. A helyi iskolaigazgató is telyesm értékben támogatja és elismeri munkánkat.

Elsődleges célunk a felzárkóztatás.

A tanulás mellett nálunk a gyerekek megismerkednek a népszokásokkal, a néphagyományunkkal, népmesék, népi játékok, mondókákon keresztül. A csoportfoglalkozásokon együtt játszottunk, rajzoltunk, kertészkedtünk. A csoportmunka fontosságára ösztönzés.

Igyekeztünk megismerni falunkat, részt vettünk a falunapon és minden falujellegű rendezvényben.

Kirándulásokat szerveztünk.

Minden hónapban tartunk tisztaság napot is ahol nem csak a környezetünk tisztaságával foglalkozunk, hanem a személyi higiéniaiával is.

Részt vettünk a szelektív hulladékgyűjtés programban, gyűjtjük a műanyag kupakokat. Eddig 500 kg műanyagot sikerült összegyűjtenünk és értékesítenünk. Az így kapott pénzt beteg gyerek kivizsgálására fordítottuk.

Községünkben nagymértékben jelen van a szegénység, ezért a hozzánk járó gyerekek nem jutnak napi szinten főtt ebédhez és gyümölcshöz sem, ezért mi heti három alkalommal hozzájárulunk a gyerekek egészséges fejlődéséhez. Sajnos a lehetőségeink korlátozottak és volt olyan időszak, hogy a konyha nem is üzemelt és ezek a gyerekek éhesen mentek iskolába.

Eddigi munkánkkal segítettünk a gyerekeknek, mint a szellemi fejlődésben, mint a felzárkóztatás terén is és fizikai erőnlétük fejlődésében.

A Pinokkió osztályában hetente háromszor találkoznak a gyerekek (disleksiás, diszgráfiás, autista, tanulásban akadályozott stb. gyermek). A foglalkozások 10-15 óra között nyújtottak különböző programot a gyerekeknek. Minden alkalommal tanultak, játszottak, sportoltak és más hasznos tevékenységet folytattak tagjaink.

Több alkalommal ruhát és lábbelit osztottunk ki a rászorulóknak.

Hetente háromszor találkoztak tagjaink a kézműves foglalkozásokon is. A 2011.ében a foglalkozások ezekben a műhelyekben 13,30-18.óráig tartottak, amelyen szőttek, varrtak, ragasztottak, különböző tárgyakat készítettek természetes anyagokból. Hetente egyszer „konyhácskánkban” sütni, főzni tanultunk.

Köszönve a támogatóknak bírtunk meleg termeket biztosítani a munkához és különböző kiállításokra, vendégségbe bírtunk járni.

Egy csoport az üvegházban gyógynövényeket, fűszernövényeket termelt, míg körülötte illatkertet alakítottak ki. A fűszernövényeket szárítottuk, feldolgoztuk és saját díszítésű üvegekbe csomagoltuk.

Vitathatatlan, hogy mint minden szervezetnél, nálunk is van sok javítanivaló.

Mindanyuinknak van lehetősége többet tenni a felelősségvállalásban és a jellemünk megerősítésében. Mindannyian elsősorban önmagunkért és családainkért vagyunk felelősek, de kötelességünk legszorosabb környezetünk morális biztonságát fedezni. Ugyanakkor legtöbbünkben van erő is, igény is, hogy másokért

tegyünk. Társulatunkon belül is van több lehetőség felelősséget, munkát, szerepet vállalni. A mai világ sok negatív hatással sújtja nem csak a sérült embereket, de a lakosság többi részét is, ez által több nyitottság, megértés és befogadási hajlam kell. Nem szabad zárt közösségnek lennünk.

A Központnak a következő években három további feladatot kell megoldani. Mindenképpen meg kell oldani hosszú távlatra anyagi gondjainkat. Szintén fel kell újítanunk kiképzési anyagunkat. Az új közös próbarendszerhez egy megfelelő anyagot (ha könyv, könyv, ha más, akkor más) amely segítőeszköze lehetne a nevelőknek, csapatvezetőknek és esetleg még a szülőknek és tagoknak is. Utoljára megemlítem, hogy létező szabályzatainkat fel kell újítani, hiszen vannak olyanok, amelyek teljesen régiek.

2012-ben folytattuk a színes programokat az Izida Egyesületben.

Február a bálak ideje! Vendégségben voltunk a topolyai Bethesda szeretetszolgálatnál ahol egy jó hangulatú farsangi mulatságon vettünk részt.

Az előkészületek nálunk már egy héttel előbb elkezdődtek. A tagjaink ezúttal otthon a családdal készíthették maguknak a farsangi jelmezeket. A topolyaiak egy nagyon kreatívan összeállított műsort készítettek, benne mesefigurákat, szerepléseket és ügyes táncosokat díjazhattott a négytagú zsűri. Volt köztük hóember, béka, indián, lepke, kutya, tündérek, Piroska. Nagy tapsot és jutalmat kapott minden jelmez, végül közös táncolással ünnepeltük a farsangot. A farsangi fánk sem maradt el.

Jótekonysági bálát szerveztek Bajsán az Izida egyesület megsegítésére. Ez a bál a „sérült gyerekekért” gondolat jegyében indult. A jótekonysági bál napján, hideg esős idő köszöntött ránk, azonban ezen a zártkörű rendezvényen a hangulat feledhetetlen élményt nyújtott számunkra

A bál fénypontja valószínűleg most is a tánc volt, melyet már csak a tombolahúzás szakított félbe.

A tombola tárgyak az Izida kézműves munkái voltak.

A jótekonysági bál bevételéből kirándulások vagy itthoni programokat szervezünk majd.

Pár éve még azt találgattuk, próbálgattuk a színjátszó műhelyeken, hogy milyen is álarcot ölteni, más bőrébe bújni. Megjártsszuk a bátrát, az őszintét, a kitartót, és megjátsszuk az okosat, sőt a gazdagot is. Annyira belejöttünk a szerepekbe, színészkedésbe, hogy február 29-én szemlére is eljutottunk. Indiján tartották meg a „Moj svet” („Az én világom”) egyesület szervezésében a színjátszó fesztivált, ahol nagy szeretettel fogadták a kis színészeinket. A zsűri dicsérő szavakkal elemezte a színadarabot.

P.J.

A HELYI KÖZÖSSÉG HÍREI

A február hónap eszünkbe jutatta egy közmondás hitelességét - ami késik, nem múlik. Vagyis már a tavasz felé kacsingattunk, amikor az időjárás felidézte bennünk a régi idők csikorgó és hó mennyiségben igen gazdag teleit. Nem mintha váratlanul köszönt volna ránk, nem is voltunk felkészületlenek, azonban valahol nem egészen hittünk abban, hogy egy tél tud (legalábbis mifelénk) ennyire hideg (gondolok itt a -27 körüli hőmérsékletekre), és hótakaró vastagságban „veszélyes” lenni.

Mérlegelve a helyzet komolyságát, kommunális vállalatunk munkásai és községünk Telekrendezési és Ütügyi közvállalata közös erővel látott hozzá utcáink, falunk járhatóvá és akadálymentessé

varázslásához.

Folyamatosan és tervszerűen haladt a hótakaró elpucolása, igyekeztünk ésszerűen, fontossági sorrend alapján beosztani a munkálatokat. Ennek függvényében az úthálózat „hótalanításán” idős Losonci Imre traktorral és hóekével dolgozott, a központon, átjárókat, elhagyatott épületek előtt stb. kézi munkaerővel, a közterületeket, parkolókat, útkereszteződéseket, bekötőutakat, valamint a szűk és zsákutcákat a sokunk által „sárgagépnek” elnevezett munkagéppel tisztítottuk, amiben Iván Alekszandar és Tumbász

János vállalkozók is angazsálva lettek (saját rakodójukkal) a cél mielőbbi elérésének reményében. Ennek ellenére, valószínű, hogy történtek elmaradások, csúszások, azonban reméljük, hogy megértésükre (számíthattunk), számíthatunk, igyekeztünk a gondokat időben és szakszerűen orvosolni, leküzdeni a természet által elért akadályokat. Mivel a zord időjárás a kóbor kutyákat is aktívabb mozgásra kényszerítette, 2 befogási akció is lezajlott településünkön, az eredmény sem maradt el, több sorsára hagyott és utcára csapott eb került az állatmenhelyre, ahol megfelelő bánás-

módban részesülnek a továbbiakban. Bízva a mielőbbi tavaszi időjárás beköszöntésében, terv szerint folytatódnak a rendszeres karbantartási munkálatok a közvilágosítást illetően, a tél folyamán észlelt és a polgárok által lejelentett meghibásodások elhárításán.

Összefoglalóm végezetül, tekintettel arra hogy, egy nagyon szép ünnep előtt állunk, szeretném kihasználni az alkalmat és községünk minden kedves hölgyének gratulálunk a Nemzetközi Nőnap alkalmából.

Juhász A.

A GAZDAKÖR HÍREI

Az elmúlt hónapban, míg a tél tombolt, a Gazdakör nem tétlenkedett, hanem a megszokott téli programjában a szerda esti találkozásokon a következő témákban szereztek újabb információkat:

- Növényvédelem mesterségesen előállított kémiai vegyületek nélkül
- Megtutuk a JÚLIA MALOM felvásárlási, termelési együttműködési feltételeit
- Betekintést kaptunk a horgosi fűszerpaprika termelési titkaiba
- Kínálatok minden fajta vetőmag beszerzéséhez
- Ismereteket a mikrobiológiai készítmények alkalmazásának előnyeiről
- A MAGAN-AGROKEMIKAL cég komplett növényi védőszer palettáját mutatta be, amiket az egységesített megrendelés esetén nagykereskedelmi áron is beszerezhetünk
- Bemutatta a Magyar Kukoricaklubb 2011 év eseményeit, a beszámolót Dr Dienesch Dénes elnök tartotta

- Dr. Kis Gábor a gödöllői egyetem professzora pedig egy nagyon aktuális és fontos előadást tartott a mezőgazdaság hosszú távú fenntarthatóságáról figyelembe véve a környezetvédelmet és harcolva a talaj kirablása elleni harcot.

A hónapot a már tradicionális mátyásnapi borkóstoló 25.-i megrendezésével zártuk. A jubiláris 10. összefogótermelésünkön régi kedves termelő barátaink is megjelentek, fogadtuk régi már ismert környékbeli bortermelőket, köztük testvértelepülésünk Rúza küldöttségét is. Most kivételesen, aki kívánta a külön erre az alkalomra gravírozott poharat megtartani emlékebe, a befizetett kaució (150 din) ellenében meg is tehetette.

A bevezető a több mint 50 fajta bor kóstolásához egy kitűnő birkapörkölt volt, amit köszönünk szponzorainknak, támogatóinknak, továbbá köszönet mindenkinek, aki munkájával kellemesebbé, szebbé tette é kellemes szombat délutánt.

Orosz Kálmán

A BOT MINDKÉT VÉGÉN VAN FOGÁS...

Jeles napokon kellemes érzelmek ölelik körül az embert, mert ilyen alkalmakkor valami szépre, emlékeztetőre, maradandóra gondolunk vissza. Amikor a megélhetésünknek gyökerét a haszontalanság álkapcsa rágcsálja, főleg most esik jól beletúrni a korábbi évek történéseibe, hogy valami okosra leljünk és az alapján megtaláljuk a szebb jövőbe vezető utat. A feketicsieket több ízben húzta ki a csávéból az itt termelt szőlő vagy a házi bor.

Egy évtizede kóstolgatjuk szervezeten a borokat. A Bácskai Borrend a Telecskai dombvidék lankáin túl a Temerin környéki megmozdulásokat és a legfrissebb borkezelő technológiákat is figyelemmel kíséri. Ezáltal hozzájárul az egyre finomabbra kerekedő italok megjelenéséhez, másrészt pedig a tartalmas kultúr, hagyományápoló és turistaprogramok szervezéséhez.

Borrendünk a második ilyen egyesületként alakult Szerbiában 2005. április 24-én, Topolyán, a szegedi Szent Vince és a villányi Custodes Vinorum borrendek támogatásával.

Bogácson 2007-ben társult tagjai lettünk a Magyarországi Borrendek Országos Szövetségének.

A borrendünk legendája szerint az 1870-es kolera járvány áldozatai közé igen kevés borivó ember keveredett. Akkoriban a bort életmentő italként emlegette a nép.

A borrendi tagságba való felvételt fogadalomtétel előzi meg.

Megalakulásunk óta a tagság soraiba sok ismert ember tömörödött, közöttük Szabó József, Bábi Attila, Dr. Lódi Gábor, Dr. Csengeri Attila, Dr. Félegyházi Péter...

A bácskai borvidék és a bácskai borok iránti tiszteletet hirdetjük. Boraink gazdag illat és íz világukkal, de testességükkel is kiválóan szerepelnek a borversenyeken.

Szükség van manapság a boritalra, mert ebben a zimankóban sorra kerülnek le a kamrák keresztrúdjaikról a méretes, tavalyi sonkák - kolbászok, hogy meredeken emeljék az ereinkben csörgedező vérünk koleszterin szintjét. E medicina grafikont igazából csak egy-egy pohár borocska képes leradírozni.

Számtalanszor elmondtuk, hogy a bornak pozitív hatása van az emberi metabolizmusra. Ezért fogyasztani kell, könyörtelenül...

Az sem mellékes, hogy kortyolgatás közben megbeszélhetjük az ügyes-bajos dolgainkat, észrevétlenül, de jólesően ismét barátság közelbe kerülünk egymással. Ez most szükségeltetik, jobban, mint valaha, mert ránk fér ebben a lelki kietlenségben, néhány az emberi megértésre emlékeztető gondolat.

Tóth János

A SZÓRVÁNYKÉRDÉS MAI SZEMMEL

A helybeli Kozma Lajos Könyvtárban „A szórványsors és a misszió mai problémái” címmel tartott február 2-án előadást, **Orosz Attila** bácskai református esperes. Az előadás iránt meglepően nagy volt az érdeklődés. A szép számú helybeli hallgatóságon kívül, jelen volt többek között, Dr. Csete Szemesi István református püspök, Dudás Károly a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöke, a Hét Nap hetilap főszerkesztője, Bordás Győző a

Magyar Szó Lapkiadó KFT megbízott igazgatója, Dr. Kerekes József a Vajdasági Református Értelmiségi Fórum elnöke és még sokan mások.

Az előadás rámutatott a szórvány bibliai gyökereire, egészen pontosan arra, hogy a szórványosodás folyamata még a választott nép életében elkezdődött és tart a mai napig. Magát a folyamatot megállítani nem lehet, csak orvosolni. Az előadó maga is elsősorban a szórványgyülekezetek gondozásával foglalkozik, így külön kitért annak a három tényezőnek a fontosságára (lekipásztor, anyaegyházközség és egyházkerület), amelyek kulcs-

fontosságú szerepet játszanak a szórványok felkarolásában. Végezetül a saját lekipásztori tapasztalatait figyelembe véve, gyülekezeteinek a példáján igyekezett bemutatni napjaink szórvány jellegzetességeit.

Szerk.

VÁLLALKOZÓI INFORMÁCIÓS KÖZPONT ELŐKÉSZÜLETEI

Február 23-án, Szegeden, a Csongrád megyei Kereskedelmi és Iparkamara székházában tartották meg, a Magyarország – Szerbia IPA Határon Átnyúló Együttműködési Program keretében induló közös projektjük, második nyitókonferenciáját.

A fő pályázó a Magyar - Szerb Ipari és Kereskedelmi Kamara volt, míg községünk ebben partnerséget vállalt.

A Határon Átnyúló Együttműködési komponens célja, a **szerb és magyar kis- és középvállalkozások közötti üzleti-információs korlátok innovatív felszámolása**. Ezen célok eléréséhez, létrehozunk egy közös, magyar, szerb és angol nyelvű információs portált (InnoInfo portál). A portálon keresztül pénzügyi információkat, befektetési lehetőségeket, valamint magyar és szerb vállalatok alapításával kapcsolatos naprakész híreket teszünk közzé. A vállalkozók saját kliens weblapot is készíthetnek a portálon. Készül egy online kézikönyv is, amely segítséget nyújt a vállalkozók munkájához.

Továbbá, egy vállalkozói információs központot alakítunk ki Kishegyesen, - Helyi Közösség épületének tetőterében, amely a magyar és szerb vállalkozókat látja el a szükséges információkkal. A felújított épületrész kis- és középvállalkozásokat kiszolgáló regionális oktatóközpontként működne tovább. A kollégákat pedig szakemberek képezik ki és mentorálják.

Az InnoInfo portál és a központ célja, hogy segítse a határ-menti régiókban a vállalatok létrehozását, működését és együttműködését. A projekt 2012.november 30-án zárul.

A projektet a jelenlevők - **Jóhárt Miklós** ügyvezető alelnök, projektmenedzser, a Magyar - Szerb Ipari és Kereskedelmi Kamara alelnöke, **Szatmáry Kristóf** államtitkár, Nemzetgazdasági Minisztériumból, a Magyar- Szerb Kereskedelmi és Iparkamara elnöke, **Csóré Róbert** Kishegyes polgármestere, **Ifj. Juhász Bálint** polgármesteri tanácsadó, a projekt koordinátora, **Karagits Duskó** szakdiplomata, Magyarország Belgrádi Nagykövetségéről, **Sztánkó Nándor** ügyvezető, Pont Systems Group szabadkai cégtől és **Pákai Petra** PR referens, a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara munkatársa ismertették, a nagyszámú kishegyesi és magyarországi érdeklődővel.

fekete h.

II. RÁKÓCZI FERENC MAGYARSÁGISMERETI MOZGÓTÁBOR

17 nap. 135fiatal. 3 busz. 5 főhelyszín. 12000km. Életre szóló emlékek.

Múlt nyáron, sokfelé megfordultam. A legemlékezetesebb viszont egy magyarországi körút volt. 17 napot töltöttem együtt 43 felvidéki, kárpátaljai, erdélyi, délvidéki, horvátországi és kanadai, velem egykorú fiatalal. Bejártuk Magyarország minden szegét-zugát.

A tábor menetéről néhány mondatban. Első este mindenki, azaz a 135 táborozó és a vezetőink, akik úgy színt határon túli magyarok és többségük volt táborozó, Gyomaendrődön találkozott, ahol 3 csapatra osztottak minket. Másnap reggel mindhárom busz megindult a maga útjára. Forgószínpad szerűen, ciklusosan váltották egymást a buszok. Míg egy busz Pécsett volt, addig a másik Győrnek indult, a harmadik Kecskemét fele vette az irányt. Jártunk Pécsett, Kecskeméten, Miskolcon, Győrött. 2-3 estét töltünk el ezeken a helyeken, nappal pedig betekintést nyerhettünk a környék látnivalóiba. Elképesztő élmény. A napodnak minden percében egy új dolgot tudsz meg a múltadról, ami által közelebb kerülhetsz a jövődhöz.

Egy kedves volttáboros ismerősöm azt mondta: „A táborban olyan barátságok születnek, melyek életünkben végig kísérik!” Kicsit közhelynek tetszhet, de igaz.

Végül Pesten, az ötödik főhelyszínen újra együtt a három-busznyi ember. Együtt fedeztük fel Budát és Pestet. Ezzel vége a tábornak. Este mindenki csomagol, elhangzanak az utolsó viccek és nevetések, és reggel mindenki hazaindul. De ezzel nincs vége ez csak a kezdet.

Minden 14 és 19 év közötti fiatal, akit érdekel, az pályázzon és készítse a fényképezőgépét. Idén hét témakör adott a pályamunkákra. A tábor, mivel pályázatként van meghirdetve, teljesen ingyenes. Teljes ellátást (napi háromszori étkezést) foglal magába, a belépőket és még némi zsebpénzt is biztosítanak.

Amennyiben volna érdeklődő én is szívesen válaszolok minden kérdésre, valamint pontosabb és bővebb információ az alábbi web címen található.

www.rakoczialapitvany.hu

Szombati Dorottya

OLVASÓI ÍRÁS

HOL VAN A BOLDOGSÁG MOSTANÁBAN...

Boldogság, öröm, jókedv vidámság. Mindannyian megízleltük már ezeket a felemelő érzéseket, állapotokat életünk során. Sajnos oda jutottunk, hogy már-már elfelejtjük őket, mert helyüket elfoglalta az aggodás, kedvetlenség, kilátástalanság rosszkedvűség és még sorolhatnám. Pedig vágyunk rá mindannyian, ha csak pár pillanatra is megélni a boldogság érzését, azt az érzést, amikor megszűnnek aggodalmaink, elfelejtjük a gondokat, és úgy érezzük magunkat, ahogy kell.

Mit is jelent számunkra a boldogság? Úgy gondolom sokféle ember van, és mindegyik más-más dologban találja meg boldogságát, örömét. Az emberek nagy többsége nem vágyik nagy dolgokra, hogy boldog lehessen. Van, aki már attól is boldog, ha naponta egyszer jóllakhat. Van, aki boldog, ha dolgozhat, de van aki attól boldog, ha dolgoznak helyette. A szerelem hozza életünkbe a legnagyobb boldogságot, ha két ember egy életre, egymásra talál.

Nem filozofálni akarok arról a témáról, nincs is meg hozzá a kellő tudásom, csak észrevételeimet írom le, amik a mi kis világunkat tükrözik.

Mi tagadás, manapság téves dolgokban keresik az emberek a boldogságot, tévhitben élnek az életüket, mert csak a materiális dolgok halmozása, legfőképpen a pénz teszi őket boldoggá, miközben megfélemeznek az érzésekről, a szívükről, a lelkükről, gyermekeikről, családjukról. Akkor boldogok, ha a körülöttük élő emberek felnéznek rájuk, nagyok akarnak lenni más szemében, netán még irigyeljük is őket miközben nem veszik észre, hogy kárt okoznak embertársaiknak. Nem tudják, hogy az igazi „nagy emberek” azok, akik önzetlenül tevékenykednek, dolgoznak, nem élőködnek másokon, és akkor boldogok, ha munkájuk eredménye a többi ember javát szolgálja. Becsületességre törekednek nem, pedig népszerűségre.

Ki ne örülne annak, hogy világunk fejlődik? Hogy a nehéz munkákat elvégzik a nagy erőgépek, számítógépes vezérlésű gépezetek. Józanésszel, fel nem fogható csodák, napról napra újdonságok még, ha az emberiség kárára vannak is. Úgy érezzük mi emberek, hogy reánk már nincs is szükség ebben a modern világban, ahol mindent a gépek végeznek el helyettünk. Minden jó mesterség, szakma, kétkezi munka elvesztette jelentőségét, becsületét, mert már minden nagyüzemben készül. A régi jó kézművességet, mesterségeket már csak a tévében lehet látni, mert szerencsére vannak még emberek akik ezeket művelik és őrzik.

Szűk környezetünkben régebben az emberek várták a tavaszt, tudták, hogy ez az évszak munkát hoz számukra, hogy meglegyen a betevő falatjuk. Kukoricát kapáltak, répát egyeztek, egyezőval őszig volt számukra munka a mezőn. Most a modern technológia az ő szájukból is

kivette a kenyeret. Nem baj, hogy a sok méreg, herbicid károsak az egészségre, de nagy lesz a hozam több lesz a pénz és a gyógyszergyárak se mennek tönkre.

Megint csak a régi szép időkre kell gondolnunk, amikor volt minőség, tudtuk mit vásárolunk. A cipőink bőrből a ruháink természetes anyagokból készültek, főleg tartósak voltak. Most koptathatjuk térdig a lábunkat, hogy ilyen termékeket találjunk. Testünket beborítjuk műanyaggal, bőrünk lélegezni sem tud a télen hideg, nyáron meleg ruhák alatt. Fejetetejére állt a világ, mióta a kínaiak elárasztották az egész világot ízléstelen, nevetséges és főleg egészségtelen kacatjaikkal. Tehették, mert nálunk leállt a termelés, a minőséget termelő gyárak kapui sorra be lettek zárva. Mi meg itt vagyunk, fiatalok öregebbek, akik nem akarunk mást, csak dolgozni. A mostani generációknak lehet, hogy nem furcsa ez a dolog, de mi idősebbek, akik megszoktuk és láttunk már minőséges dolgokat igencsak zavaró.

Eszembe jutnak a régi karácsonyok, amikor igazi fenyőfán, igazi gyertyák, igazi üveggömbök saját készítésű díszek, aranyozott diók mézeskalácsok szaloncukrok lógtak. A fa alatt édesanyánk saját kezével kötött sál, kesztyű sapka egy-egy jó könyv volt az ajándék. Ez volt az igazi boldogság gyermeknek, szülőnek is. Ezekben

az ajándékokban benne volt szívünk, lelkünk és összes szeretetünk. Lehet, hogy más felfogású ember megmosolyogja ezt, de csak az teszi, aki ezt nem élte meg. Most belesajdul a szívem, amikor karácsonyeste, meglátom a kínai műkarácsonyfát, hamisan csillogó műdíszekkel és rikító műanyag sujtásokkal teleaggatva. Alatta kínai kisautó, kínai plastikajátékok a nagyobbaknak laptop, mobiltelefon. Mit érezhetünk, ha erre a szörnyűsége ránézünk? Nagy, nagy üresség van a szívünkben. Kinek jut eszébe egy ilyen bővli mellett, amiből semmi szépség és szeretet nem árad, elénekelni a „csendes éjt”? Na, ide valahova akartam eljutni szöveg-eléssel, aki akarja, megérti. Ezt is hozza nekünk azt, amit rohamos fejlődésnek nevezünk.

„Szeresd felebarátodat, mint magadat”- ezt a parancsot régebb felejtettük miután szisztematikusan kiirtották szívünkben az igaz érzéseket (tiszttelet a kivételnek), elvették tőlünk a munkát, amitől embernek érzi magát az ember. Csak a pénzre tudunk gondolni. De miért is? Mert szűkölködünk benne, anyagi gondjaink vannak. Az ilyen élet igen csak megváltoztatott bennünket önhibánkon kívül.

Önértékelésünk azonban ne azon múljon mennyi a vagyunk, mert könnyen szerzett vagyon, könnyen el is úszik, ám, amit szorgalmas munkával kerestünk meg, az marad, mert jobban megbecsüljük és büszkéek vagyunk rá. Ez már egy alap a boldogságunkhoz, ha tudjuk becsülete-

sek vagyunk, nem ártunk senkinek.

Hosszú volt a tél és kemény. Sokan fáztak. Az emberek zsákban tölték hazafelé a szemet, mert többre nem futotta. Sajnos. Na, de túléltek, aki fázott mehetett havat hányni, mert abban igencsak be lehetett izzadni az idén.

Na és nyakunkon a választások, tanácstanok vagyunk, sok a politikailag informálatlan ember, nem tudják kibebiznizni. Maguk a politikusok sem tudják, mit akarnak, nagy a káosz és a harc a hatalomért, amit láthatunk és érezhetjük a bőrünkön. Pénz nemigen van semmire. Itt a március, és a mezőgazdasági minisztérium sem tudja, mitévő legyen. A földműveseknek járó támogatásról sem született meg még a döntés. Úgy hallatszik, hogy ebből az összegből is lecsipptenének valamennyit, mivel csak az ipari növények vetését akarják támogatni. Mi lesz akkor a búzával, kukoricával, amire meg nekünk van szükségünk. Ha arra buzdítják a termelőket, vessenek mi lesz a mi mindennapi betevőnkkel? Ennek a dolognak is nagyon penészszaga van. Az, az érzésünk az idén is nagy harc vár a parasztokra, ha meg akarják kapni a nekik járó támogatást.

Ennyit a mi boldogságunkról.

Mindenki tegye a saját dolgát, ahogy a legjobbnak látja. A politikusok meg politizáljanak. Egyszer mindennek vége lesz, a rossz után jön a jó.

Csak az időnk ne múljon ilyen rohamosan...

Szilágyi Zs.

A TÖRTÉNELEM ARRA TANÍT BENNÜNKET...

Úgy érzem, lelkiismeret furdalásom van, hogy a falu elégedetlen polgára nincs kellőképpen informálva és azt sérelmezi, ami kevésbé igaz.

Nagyon kellemetlen visszatekinteni a múltban, amikor az emberek csak név nélkül, azokról meg ezekről beszéltek. Ma ez már nem divat, mert egy demokratikus országban, kulturáltan mindig meg lehet mondani az igazat, a vádaskodásokért pedig felelni kellene.

Igazából az a legjobb, amikor összekeverjük a szezont a fazonnal és nem túl ügyesen igazságnak tüntetjük fel. Hogy tudjuk, miről van szó, elmondom.

A víz ára nem befolyásolja a víz minőségét és soha nem is befolyásolta, épp úgy mint a jó vagy a rossz meg-

fiztetetés.

Mivel nem halmozom a magyarázatokat elmondom, hogy a víz minőségét mint mindenütt ebben az országban a közegészségügyi szervek igen rendszeresen – havonta – ellenőzi, a hidroforoknál, az óvodában, az iskolában és az eko (szent) kútnál is.

Hozzátenném, hogy a vízvezeték szerelő, az ekokút karbantartó sehol ezen a világon nem gyártja a jó minőségű vizet, így nálunk sem, mert az a dolga, hogy szereljen, vagy karbantartson!

Bácskában, így nálunk is a vizünk több vasat tartalmaz, ami kellemetlenül sárga, ott ahol kicsorog. Különösképpen kiemelném, hogy a környék legjobb vize jön ki a kutainkból.

Egyébként nagyon rossz volt olvasni a sorok azon részét, amikor a kishegyesi mester nem ember hangnemben becsüli a kiskommunál tevékenységét.

A történelem arra tanít bennünket, hogy értékeljük egymást, ha jó és rendes.

Nem gondoltam, hogy ebben a faluban él még olyan ember, aki a múlt ördögeivel hál, szerencsére tudjuk, a tévelygők mindenütt vannak, és csak ritkán vezetik félre a jó szándékú embereket.

Ámuló és megrökönyödött polgár
B.B.

MANAPSÁG

MUNKÁLATOK AZ IPARI PARKBAN

Az idei tél igazi próbatétel az ipari park számára, közlekedés szempontjából. Az újonnan megépült Európai út, valamint a körforgalom a nagy havazás következtében igazi sípályára hasonlított. A Községi Közvállalat munkagépe és Iván Saša buldózere napi szinten takarították a havat, így bár kisebb-nagyobb nehézségek árán, de mindenki eljutott saját úti céljához.

A hó olvadása is jelentős nehézségeket okozott a Malom

úton. A Júlia malom bejáratánál kialakult sártengert közös erővel próbáljuk jelen pillanatban is rendbe tenni, 40 m³ zúzott kővel feltölteni.

A Júlia malom nagy kapacitással dolgozik. Az eddigi 15 foglalkoztatott mellé, 2012. januárjában további 11 községi munkást vettek fel. Így már zökkenőmentesen megszervezhető a 3 műszakban történő munka.

Nagy Zita

KÉSZ ÁTVERÉS KISHEGYESEN

Még ki sem írták a választásokat, de már nagyon erősen elindult a kampány. Erre kellett rájönnöm, amikor a kishegyesi községházára meghívták a községünkben privatizált vállalatok kisorszvényeseit. Hamis ürüggyel, kimondhatjuk így utólag. Sok vesztese van a privatizációs folyamatoknak ebben a községben is. Sok munkanélkül maradt, csalódott ember, szomorú történet. Az esemény szervezői felhívásukban azt sugallták, hogy megoldást tudnak kínálni ezeknek az embereknek a gondjaira, bajaira. Reményt kínáltak, de újabb fájdalmas csalódást okoztak, és még többet okozhatnak.

A párthovatartozásukat nyíltan vállalni nem merő, több pártot kipróbált és megjárta, éppen most bújtatott „demokratikus pártok” szolgálai a megjelent reménykedő embereknek semmit nem tudtak mondani, azon kívül, hogy le kell váltani, mindenkit, ha lehet. Azt nem árulták el, hogy ez nem megoldás a megjelenteknek, csak esetleg nekik, akik arcátlan módon hazudtak több mint száz

embernek. És persze a megbízóiknak. Minden áron hatalmasra akarnak jutni, mindenre hajlandóak, ha hazudni kell, akkor azt teszik. Nem számít nekik, hogy a hamis remény felkínálása idővel újabb csalódáshoz vezet. Mert nem tudják megoldani a kisorszvényesek helyzetét. Sajnos. A jelenlegi helyzetben sokkal realitásabb befektetők idevonzásában, munkahelyteremtésben gondolkodni, mintsem megpróbálni visszaforgatni az idő kerekét. Az állam eladta a vállalatokat, a magántulajdont nem fogják újra államosítani, nem fogják elvenni a tulajdonosoktól sem a vállalatot, sem a földet. Egyszerűen ilyen a törvény. Aki mást állít, az hazudik!

Elmondták, hogy le kell váltani mindenkit, az lesz a megoldás. De azt már nem mondták el, hogy hogyan tudnák ezt elérni. Azt hazudták, hogy a mindenkori önkormányzat nem tett semmit, és azt elhallgatták, hogy a mindenkori önkormányzat ajtaja mindig nyitva állt a különböző vállalatok pórujárta dolgozói előtt. Elhallgatták,

hogy bárki volt a polgármester minden alkalommal leült tárgyalni a kiserészenyesek képviselőivel, kérésüket meghallgatta, s amit tehetett azt meg is tette. Nem merik elmondani, hogy a község vezetői számtalan alkalommal jártak az illetékes minisztériumban, Köztársasági Privatizációs Ügynökségben, tartományi szerveknél, s képviselték a kiserészenyesek érdekeit. A képviselő testület többször határozatot hozott az ügyben, kérte az illetékes szervezetet, hogy méltányosan járjanak el a dolgozók ügyében. Az önkormányzat támogatta a kiserészenyesek és azok képviselőinek utazásait a megbeszélésekre, segített ahogy és amikor tudott. Ez mintha meg sem történt volna. Arról is bölcsen hallgatnak, hogy a Demokrata párt a 2008-as választási kampányban

iszterelnöknek, a mostani és ezelőtti egyesült régiós gazdasági minisztereknek, hogy a jelenlegi sanyarú sorsunk összefüggésben áll-e azzal, hogy százezres nagyságrendekben ígérték a munkahelyeket 2008-ban, s 2012-ben addig jutottak a munkahely teremttel, hogy 40.000-rel kevesebb van mint 4 évvel ezelőtt. Gondolkodjunk mi is.

Választások előtt állunk. Hirtelen mindenkinek eszébe jutott a nép, a szavazópolgár. Volt aki dolgozott, eredményeket ért el, s ez tény, mert a legkülönbözőbb híradásokban, nyomtatott és írott sajtóban nyomon lehet követni ki mit tett, ki mit csinált. Volt olyan, aki csak hátráltatni próbált, de nem tett le semmit az asztalra. Most próbál fából vaskarikát csinálni és más tollával akar ékeskedni, el

azt ígérte az azóta mélyen csalódott szeghegyi választóknak, hogy minden volt Njegoš munkás 100 eurót kap munkaévenként, ha rájuk szavaz, teszem hozzá halkan. Hazudtak. Nem kapott senki egy dinárt sem. Sőt, ezt az ügyet még csak nem is képviselték, nem is képviselhették a négyéves megbízási periódusban, mert el sem jártak a képviselő – testület üléseire. Magyarul: cserben hagyták a választóikat, képviselő nélkül hagyták azokat, akik rájuk voksoltak. Nem éltek a lehetőséggel, hogy hallassák a hangjukat, hogy elmondják a véleményüket, hogy kritizáljanak. Otthon maradtak. Velük együtt vészett a tartományi képviselőjük. Valahol Újvidék és Kishegyes között félúton. Gondolom én, mert erre felé nem nagyon látta senki.

Jönnek a választások. Elő kell venni a témát, valamit mondani kell. Ha már eredményt nem tudnak felmutatni. Egyik sem. Sem személyesen, sem pártként. Hamis ígéretet kínálni a legegyszerűbb nekik. Nem kerül semmibe. S ha nem jön össze, hát mondhatják, hogy ők nem tehetnek róla. Áthárítani a felelősséget könnyű, vállalni a nehéz. Könnyű azt állítani, hogy az önkormányzat miatt élnek rosszul az emberek, s miattuk maradtak munka nélkül. Az igazság az, hogy a privatizációs ügyeket a Köztársasági Privatizációs ügynökség kezelte ebben az országban is, s nem az önkormányzatok. És ez az ország ugyanaz az ország ahol a Demokrata pár kormányoz 2000. óta, különböző partnerekkel, hol DSS, hol SZSZP, hol G17 plusz és más más szereplőkkel együtt. El lehet azon is gondolkodni a demokrata államelnöknek, min-

akarja lopni más eredményeit. Ezért lett fontos a kiserészenyesek ügye, akiknek hazudnak, akiknek a számlájára indulni akarnak a választásokon, akiknek nevében különböző újvidéki és belgrádi székhelyű pártok támogatásával egy célt tűztek ki: megdönteni Kishegyes községben a magyar önkormányzatot. Ez önmagában veszélyesebb mint gondolnánk elsőre. Mi viszont legyünk okosak. Ne higgyünk a hamis ígéreteknek! Látnunk kell, hogy nem a polgármester vagy más tisztségviselő személyétől függött a privatizációt alakulása, hanem adottak voltak a törvényi keretek, amit országos szinten határoztak meg. Fontos látni és észrevenni azt, hogy ki az aki eredményeket ért el az élet szinte minden területén. Ki az aki évtizedes gondok megoldásába kezdett. Ki az aki épületeket újjáépít fel, utcákat aszfaltoz és betonoz le, kövez ki, ki az aki felújítja a közvilágítást (ugye milyen rossz volt teljesen sötét utcákban sétálni?), ki az aki befektetést hoz községünkbe, árkokat ását és tisztíttat, ki az aki segít az állampolgársági kérelmek átadásában, a vagyoni visszaszármaztatás folyamatában, ki az aki ösztöndíjakat és iskoláztatási támogatást ad gyerekeinknek. S ezek bizony nem a nemrégiben megjelent, újraaktivizálódott pártocskák, s nem is a téli álmából a választások hangjára felriadt demokraták. Nem bizony. Ezt a jelenlegi önkormányzat vezetői és munkatársai tették. S vajon ki vezeti a kishegyesi önkormányzatot? A Vajdasági Magyar Szövetség.

AKKOR GONDOLKOZZUNK...?

KI, MIT, MOND (OTT), CSINÁL(T)?

Mivel, hogy választási évben vagyunk, annak ellenére, hogy még nem indult be a választási előcsatározás hivatalosan, minden párt már újraindította a kampány gépezetét. Újból a választópolgár lett a „szent tehén”, vagyis a kedves, az aranyos, a mélyen tisztelt, akinek, nem csak három, de a még ki nem talált kívánsága is teljesítve lesz, ha méltóztatik az ott pillanatnyilag agitáló pártra szavazni. Még a lehetetlent is megígérik, mivel nekik ez semmibe sem kerül. Jól ismerjük a szereplőket, mivel a helyzet, a szereposztás, a célok (az Ő céljaik) ismertek, változatlanok, de meg tudják csinálni, tenni azt, amit ígérnek, és főleg most, amikor a helyzet, sajnos a nyugaton már nem változatlan.

Új idő, új helyzet, a szereplők, már tudjuk, változatlanok, a szöveg is a régi, esetleg a stílus csiszolódott. Eddig nem kaptunk az utóbbi húsz esztendőben semmi jót, de még azt a gyenge fényt sem, ami a válságból kivezető világosságot jelentené, pedig a bosnyák viccekben azt mondják, hogy abba sem lehet hinni, mert lehet, hogy éppen az alagútban szembejövő vonat fénye az (brrr, de bizarr).

Mi a pillanatnyi helyzet. Miről kellene dönten, ha lehetne, most az utolsó (utáni) pillanatban, hogy legalább a remény sugara felcsillanjon, hogy legalább reménykedhessünk a majdani pozitív változásokban. Barátomnak erre van egy mondása, hogy öreg majmot nem lehet új grimaszra tanítani. Igaz, de az újak, pedig a régiek tanítványai, és így akkor semmiben sem reménykedhetünk? Bízunk kellene, hogy a krízis, mint mindig meghozza a jó melléktermékeit is, a szükséges változásokat, ami talán a már divatját múlt nemzetpolitikát, polgárpolitikává formálja és az egyén lesz, nem, pedig a közösség a jogok, természetesen a kötelezettségek megszemélyesítője.

Igen, de eddig, mindig minden a nép nevében, a közjóért volt, tehát kötelezettségek a népnek, jogok a köznek. Ki a Köz, a Község, miért nem a népnek alkotóeleme a polgár? Akkor sokan lennének a hatalmon? Vagy akkor ki lenne az, akit mindenféle jog védene, hogy azt csináljon, amit ő vagy a szűk baráti köre, egy érdekcsoport saját törvényei által minden jogi következményektől is megvédve. Ma már orwelli módon már a Tízparancsolatot is felülírták, kiszavazták, tehát, annak ellenére, hogy 1789 óta mindenki egyenlő, ők azért egyenlőbbek.

Változások kellene!

Erre nem csak én gondolok, de már rájöttek a pártok is, és mindenki ígéri is őket. Ami igaz, eddig is volt az utóbbi időben több változásban is részünk, értem alatta a társadalmi változásokat, mint zászló címer, himnusz, alkotmány, törvények, elnök, bírák, hogy a hétköznapi dolgo-

kat is említsem, az árak, időjárás, a TV csatornák (számban is), de életünk nem, hogy jobbra fordult volna, hanem még siralmasabbá vált.

Változtatgatnak, építgetnek, munkahelyeket nyitogatnak, de valahogy, nem jön össze, még az sem, ami annak idején megvolt, a kötelező ingyen iskoláztatásról, egészségvédelemről, szociális politikáról, munkalehetőségekről, fejlődésről, gyarapodásról ne is beszéljek. Ki mikor volt utoljára nyaralni, vagy kihasználja e mindenki a törvény által megszabott szabadságait, a napit, hetit, évit? Nem, mert nem is olyan sokan dolgoznak, és aki dolgozik, az ilyesmire nem is mer gondolni, nehogy a gondolat miatt is el ne veszítse a szégyellhetően alacsonyan bérezett munkahelyét.

Mik lennének a nép kívánságai? Mit ígérjenek a pártok? A III. évezredhez méltó emberi életet, mindenféle biztonságot, méltóságot. Ne bújjanak semmiféle üres frázisok mögé: mint a demokrácia, és nem tehetünk már róla, nem mi vagyunk ezért az ügyért felelősek, miért nem ismeri a jogait, nem a mi pártunk, érdekkörünk tagja, ... Sajnos, aki a kolompot nyakába veszi, annak azt ráznia is kell, a régi feketicsi mondás szerint. Ne csak ígérjék, de kéretlenül is figyeljék mindenki helyzetét, hogy a segítség ne hogy akkor érkezzen, amikor már túl késő, vagyis nem is szükséges. Hogy ez így legyen, mindenkinek kell a másikra figyelni, nem pletyka forrás céljából. Főleg azoknak, akik tudnak segíteni, leginkább, ha ez a munkájuk is. Miért nem segít magán, akkor Isten is megsegítené, mondják azok, akik már megfogták az Isten lábát. Csak nem tudják, ha nincs jótét, akkor ők sem várhatnak jót.

Mindenkinek, mindenkinek változni kell, akkor talán megindulhatunk előre, mert a Dalai láma mondásából kiindulva, az ember föláldozza egészségét, hogy pénzt keressen. Pénzét gyógyulásra fordítja, majd annyira izgul a jövőjéért, hogy nem élvezzi a jelent. Ennek eredménye, hogy nem él sem a jövőnek, sem a mának, hanem mintha sosem halna meg. A végén úgy hal meg, mintha sohasem élt volna.

Sokan mondják, hogy szavazzunk, válasszuk a kisebb rosszat, sokan mondják, hogy ne szavazzunk, vagy ha szavazunk, szavazatunk legyen érvénytelen. Sajnos valamilyen módon élnie kell mindenkinek e jogával, de a szavazási szabályok olyanok, hogy a mindenkori többséget juttatják előnybe, ami ellen a harcot is meg kell változtatni, hogy a végek végén a polgár végre Emberhez méltó élete való jogát megvalósíthassa.

SZÜNNAPOK

„Az iskola olyan, mint a hadsereg, tömegeket megmozgató: ahol a sorból kiemelkedni lehet, de kilógni nem előnyös. – mondja Bojtos Béla, a bácsfeketehegyi Nikola Đurković Általános Iskola igazgatója

A zimankótól elszokott lakosság igen-csak meglepődött a februári kemény fagyok érzetével. Amikor már sokan a tavasz közeledtében reménykedtek, akkor hullott le az idők során felgyülemlett hómenyiség. Az országban megnehezítette a közlekedést, több települést elvágott a külvilágtól. Žarko Obradović oktatási miniszter javaslatára február 17-ig üresek maradtak az iskolapadok egész Szerbia területén. A rendeletnek voltak ellenzői és támogatói, melyektől hangos volt a média. Megkértük Bojtos Bélát, a helyi általános iskola vezetőjét fejtsse ki véleményét az esettel kapcsolatban.

Indokoltnak tartotta a Kishegyes község területén elrendelt tanítási szünetet?

Teljes mértékben támogattam a döntést, sőt a kormány sürgősséggel gyorsabban kellett volna, hogy eljárjon. Szerintem már az elemi csapásnak számít, ha a kedvezőtlen, zord időjárási viszonyok ellehetetlenítik az oktatás zökkenőmentességét. Persze a szerbiai hegyvidéken komolyabb problémákat okozott a havazás. Többen bennrekedtek házaikban, és nem tudtak volna eljutni sem az oktatási intézménybe, sem munkahelyükre. Nálunk az utak járhatóak voltak, mégis anyagi szempont-

ból, és a gyerekek egészségének megóvása érdekében megalapozottnak tartom a nyolc napos kényszerszünetről szóló rendeletet. A nagy mínusz fokokban nem tudtuk csak 10 fok körülire fölfűteni az iskola épületét. Ha folyt volna az oktatás, akkor egy nap alatt elhasználtunk volna 1 tonna tüzelőanyagot, és 15 foktól nem lett volna melegebb az épületben. Anyagilag pedig napi 100 ezer dinárt fűstöltünk volna el fölöslegesen. A munkának csak látszata lett volna hideg tantermekben, eredménye nemigen.

Megosztotta a közvéleményt a kényszerszünet elrendelése. Egyebek között felmerült az-az alternatíva is, miszerint: kevésbé művelt lakosságot könnyebb manipulálni. Mi a véleménye erről?

Az iskola olyan, mint a hadsereg, tömegeket megmozgató: ahol a sorból kiemelkedni lehet, de kilógni nem előnyös. A mi iskolánk sem tért el a többitől. Szeretném még egyszer kihangsúlyozni, hogy ésszerű döntés született állami szinten.

A mai ember hatványozottabb tudással rendelkezik, mint az elődök. Ez elsősorban az életvitel megváltozásának a következménye. Már kis korban rengeteg információval kerülnek kapcsolatba a gyerekek. Kisiskolás vagy már óvodás korukban van mobiltelefonjuk. Összehasonlításképp én nyolcadikos koromban láttam először telefont a postán. Gyakorlatilag mire az iskolába kerülnek megtanulják a számokat, és megtanulnak szöveges üzenetet írni, amivel elsajátítják a betűket is. Az iskola arra hivatott, hogy alkalmazható tudást nyújtson. A mai oktatás lényege, hogy a széles körű tudomány lényeges szeleteit „tálalja”. Bácsfeketehegyen valószínű senki sem tudja, hogy Nepálnak mekkora a lakossága. A lényeg az, hogy tudjuk hol találjuk meg az információt. Alapvető műveltséggel természetesen kell rendelkeznie egy egyénnek, de minden adatot képtenség tárolni az agyban.

Leginkább a végzős diákokat vetette vissza a kényszerszünet a főlvételi előkészületekben. Mit gondol behozható ez a lemaradás?

Március elsejéig eljutattam a minisztériumba a tervet, ami alapján iskolánk be-

fogja pótolni a kihagyott 8 munkanapot. Egy héttel hosszabb lesz a tanév az egész országban, a fennmaradó 3 napot pedig munkaszombatokon dolgozzuk majd le. Figyelembe vettük a napok kijelölésekor, hogy ne ütközzön községi és körzeti versenyekkel, illetve, hogy a tanárok is szabadok legyenek. Ügyeltünk arra, hogy ne gyorstalpalós módszerrel pótoljuk a lemaradást. Így határoztunk azért, hogy gördülékenyen, a tanítás megszokott ütemében be legyen minden kellőképpen pótolva. A végzős tanulók példatára évek óta késik, az idén február elején érkezett meg. Az iskolánkban már évek óta megkezdjük még az első félév második felében az előkészületeket. Törvényileg az érintett tanárok tíz órát kötelesek megtartani előkészítő fejében. Persze a főlvételi sokkal hosszabb felkészülést igényel. Ezért tantárgyanként 1-2 órát tartanak hetente a tanárok. Mindenképpen azt szorgalmazzuk, hogy semmi ne gátolja a tanulóinkat a felkészülésben, és segítsük ebben őket.

Egy pedagógus küldetése az, hogy átadja tanulóinak minden tudását. A kényszerszünet ügyének kapcsán elhangzott egy nyilatkozat, miszerint: amelyik diák akar tanulni, az okosodik otthon is. Tehet egy pedagógus efféle kijelentést?

Egyéni vélemény boncolgatásába nem szeretnék belemerülni. Azt gondolom, hogy az oktatási intézmény adja meg az alapot, de természetesen otthon ki kell bővíteni a megszerzett ismereteket. Egy készülő törvény egyik alternatívájaként főlvetődik az otthontanulás módszere. Ilyenkor a diákot mentor felügyeli, elektronikus úton, telefonon tartja a diákkal a kapcsolatot. Megjelennek ennek hatására majd (persze ha a készülő törvényt elfogadják, meggyőződésem, hogy ez meg fog történni) a magán általános iskolák. Szerintem segítség nélkül nem tud a diák otthon előrehaladást elérni. A tanító nem fölösleges, mert a diákok nem tudnak mindent egyedül elsajátítani. A pedagógus kell, hogy vezesse a diákot az úton, amin tanulnak. Ha egy ösvényen maga jár az ember, akkor tévelyeg, mert nem tudja az igazi utat.

Szabó Andrea

A legdrágább kincs

Az egészség a legdrágább kincs, tartja a népi bölcsesség. Most amikor március első vasárnapjának délelőttjén nekifogtam a bácsfeketehegyi havi- és falulap, a Fecske márciusi számába készülő írásom elkészítéséhez, bizony saját tapasztalatból is mondhatom, hogy nem jó betegnek lenni. Az történt ugyanis, hogy banális téli megfázásnak induló történetből, harmadik nekifutásra, komoly tüdőgyulladásba keveredtem. Két hétre megváltozott az életem, be kellett látnom, hogy fele sem tréfa, és ha gyógyulni akarok, ritkítanom kell betervezett feladataimat. Ki kell feküdni a tüdőgyulladást, ezt tanácsolta mindenki, aki hallott róla, hogy mi történt velem. A pihenés bizony felemásra sikeredett és, most amikor már úgy érzem, hogy túl vagyok a nehezen meg-

nekem is könnyebb lesz betartanom a nyilvánossá tett fogadalmamat, másrészt talán másoknak is példát tudok mutatni arról, hogy sohasem késő életmódot változtatni önmagunk, és szeretteink érdekében.

Normális ország leszünk

Március elején az Európai Unió Brüsszelben egyezkedő honatyái jóváhagyták Szerbia számára a tagjelölti státust. Bizony régóta vártunk erre a lehetőségre, amely országunkat elindította egy kérdőjelekkel szegélyezett úton, amely előbb vagy utóbb, de bizonyosan értelmet fog adni szülőföldünkhöz való ragaszkodá-

A kép illusztráció

fogadtam, hogy ezután bizony jobban fogok vigyázni magamra.

Személyeskedésnek tűnhet de a Fecske olvasóinak elmondom fogadalmamat, hogy az egészségem megőrzése érdekében szép fokozatosan le fogok fogyni. Annak ellenére, hogy van bőven miből fogynom, ez nem lesz egyszerű feladat, hiszen túl a hatvanon nehéz változtatni a beidegződött szokásokon. Azt pedig sokan sejtethetik, hogy igencsak komplikált, írott, és íratlan szabályokkal körülbástyázott nem mindennapi életvitelem szintén nehezíteni fogja döntésem megvalósítását. Mindenesetre az vigasztalónak tűnik, hogy húsz évvel ezelőtt volt annyi akaraterőm, hogy három doboz cigaretta napról a másikra, abbahagyjam a dohányzást. Ha akkor sikerült, úgy gondolom most is sikerülni fog. Sokan jogosan kérdezhetik, hogy miért osztom meg ezeket az elsősorban személyes gondolataimat a Fecske olvasóival. A válasz nagyon egyszerű, hiszen így egyrészt

sunknak.

Az Európa felé tartó út, véleményem szerint is, az egyedül lehetséges út Szerbia számára, ha azt akarjuk, hogy jobban éljünk ebben az országban. Nem lesz könnyű ezen az úton járni. Éssen kell lennie az ország mindenkori vezetésének, ha azt akarja elérni, hogy a csatlakozási folyamat árát Szerbia az Unióval közösen fedezze. Valahogyan úgy kell majd cselekednie, ahogyan a mostani magyar kormány próbálja helyrehozni a múlt hibáit, őrizve a nemzet, és állampolgárai érdekeit.

Lényegében azzal, hogy elindultunk az Unió felé Szerbia, és Európa is jól jár.

Európa azért, mert eltűnik a testéről egy gyógyulatlan, fertőzésveszélyt hordozó seb, amit Szerbiának hívnak, miközben létrejön számára egy olcsó munkaerővel termelő, európai árut fogyasztó biztonságosnak tűnő piac. Szerbia, ezzel szemben azért jár jól mivel a csatlakozási folyamat beindulásával munkahelyteremtő tőke, és

közösségi életszínvonalat javító támogatás érkezik az országba. Mindezzel pedig lehetőség nyílik arra is, hogy Szerbiában folytatódjon a rendszerváltás, a korrupció felszámolása, a gondolkodásmód megváltoztatása, a munka becsületének a visszaállítása.

Ez pedig nekünk, magyaroknak is jó. Persze az is az igazsághoz tartozik, hogy ha csak rajtunk, Szerbiában élő magyarokon múltott volna, országunk már évtizedek óta az Unió tagja lehetne, és az utóbbi időben mi is kedvünkre panaszkodhatnánk, hogy milyen nehéz az élet a gazdasági válsággal terhelt Európában.

Na de erről most csak ennyit, mivel Vörösmarty Mihály már régen megírta, hogy az ábrándozás az élet megrontója.

Jó jelek

Úgy gondolom, hogy közösségi életünk, és megmaradásunk kérdésében pozitív dolgokról számolhatok be. Örömmel jelentem, hogy egyre többen járnak munkára az ipari parkunkban épült Júlia malomba, és az is bizonyossá

látogatják szorgalmasan az 1869-ben alapított könyvtárunk, és művelődési egyesületünk rendezvényeit, hanem egyre többen jönnek vidékről is, hogy színházunkban, vagy a kultúrotthonunk valamelyik termében hasznosan töltsenek el néhány órát.

Az is nagy örömmel tölt el, hogy ugyanilyen pezsgő közösségi élet jellemzi a többi civil szervezetünk munkáját is. A bácsfeketehegyi Gazdakörben, a Nők egyesületében a Hestiában, a fogyatékkal élőkről gondot viselő Izidában, a nagycsaládosok Katicabogarában, a Nyugdíjasok egyesületében, a Vöröskeresztben, sportklubjainkban, és a többi civil egyesületünkben, valamint az egyházainkban aktívan tevékenykedők értelmet adnak életünknek, egyéni és közösségi ittlétünknek.

A Zöld Dombok Közösség- és környezetfejlesztési szervezet által havi rendszerességgel megjelentetett falulapunk a Fecske, tartós nyomot hagy az utókornak életünkről, gondjainkról, és örömeinkről. Hírét viszi a Bácsfeketehegyen történt eseményeknek, emléket állít mindazoknak, akik tesznek közösségünk megmaradásáért, és fejlődéséért.

Itt mondom el, hogy az idei XV. Podolszki József

„Szerbia azért jár jól mivel a csatlakozási folyamat beindulásával munkahelyteremtő tőke, és közösségi életszínvonalat javító támogatás érkezik az országba.”

vált, hogy hamarosan új beruházók érkeznek ide munkahelyteremtő szándékkal. Felgyorsuló folyamat előtt állunk, hiszen a rendkívül jó helyen épülő ipari parkunk minden bizonnyal vonzó lesz a Szerbiába most már nagyobb bizalommal készülő, munkahelyteremtő beruházók számára.

Az sem lényegtelen, hogy megadta magát a tél. Beindult, és az előttünk álló választások hozadékeként valószínűleg gazdagabb lesz az építkezési szezon, amely sok helybeli számára biztosít megélhetést. Elolvadt a hó, folytatódnak a munkálatok a földeken, és ez szintén sokak számára fog pénzkereseti lehetőséget jelenteni.

Hamarosan látható jelei is lesznek a falunkban beindult határrendezésnek. Biztos vagyok abban, hogy sikerült letisztáznunk mindazon félreértéseket, amelyek az elmúlt hónapokban egyesek számára kérdésessé tették a határrendezés indokoltságát. Az előttünk álló felelősségteljes másfél év alkalom lesz arra, hogy hosszú évtizedekre lehetőséget teremtsünk a gazdaságos szántóföldi termelésre Bácsfeketehegy határában.

Fiatalok nélkül nincs élet

Örömmel figyelem, hogy milyen sok helybeli magyar fiatal kapcsolódott be művelődési egyesületünk életének szervezésébe. Számos új szakcsoport alakult, a gyerekek tömegesen, és örömmel járnak a próbákra, készülnek a fellépésekre. Az is nagyon fontos, hogy sokan eljárnak művelődési rendezvényeinkre. Nemcsak a helybeliek

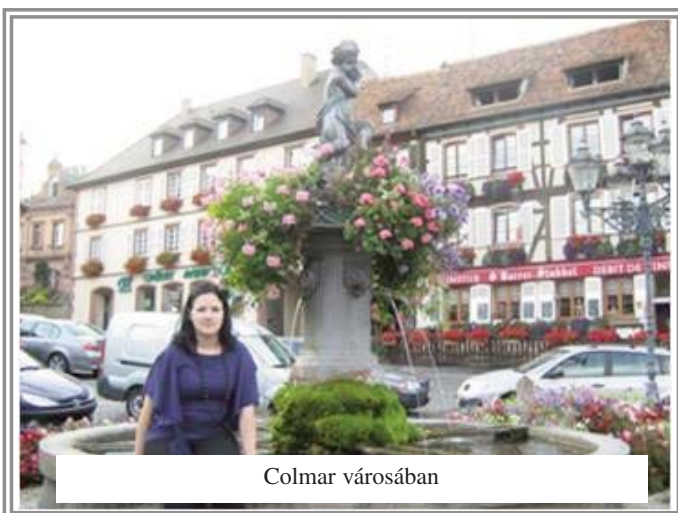
Irodalmi Emléknep alkalmából, március 17-én új könyv jelenik meg falunkról, Fényképek Bácsfeketehegy múltjából, és jelenéből címmel. Közös összefogás eredménye ez a kiadvány, amely azért jöhetett létre, mert annak idején, a néhai szépeplékű Sárközi Ferenc tanító bácsi, és a Monográfia csoportba munkálkodó Feketicsiek, több más tevékenység mellett, nekiláttak a régi fényképek gyűjtésének is. Ezt a munkát folytatta Sárközi Otília, és Kórizs József helytörténészek, akik összefogásra biztatva a falubelieket, folytatták a még fellelhető, ittlétünkről, és életünkről tanúskodó régi fényképek további gyűjtését, és rendszerezését. Ezúton is köszönet illeti mindazok munkáját akik, bármilyen módon hozzájárultak a háromnyelvű képeskönyv megjelenéséhez, amely múltunk krónikásaként, színes fényképekkel is emléket állít a tavalyi év eseményeinek, azok résztvevőinek. Nagyon bízom abban, hogy lesz folytatása ennek a kiadványnak, és a ránk következő években hasonló jellegű képeskönyveket jelentethetünk meg Bácsfeketehegy múltjáról és jelenéről.

Fiatalok nélkül nincs élet, nincs jövő. Évek óta, szinte minden írásomban benne van valamilyen formában ez a gondolat, amely bizakodásra, és gyermekvállalásra ösztönöz, reménységet ébreszt, és erősít. Ezúttal is azzal a reménységgel zárom soraimat március első vasárnapjának késő éjszakáján, hogy van jövőnk ezen a tájon ahova a Teremtőnk rendelt bennünket, és minket követő magyar utódaink végeláthatatlan generációit.

Tanulmányúton Franciaországban

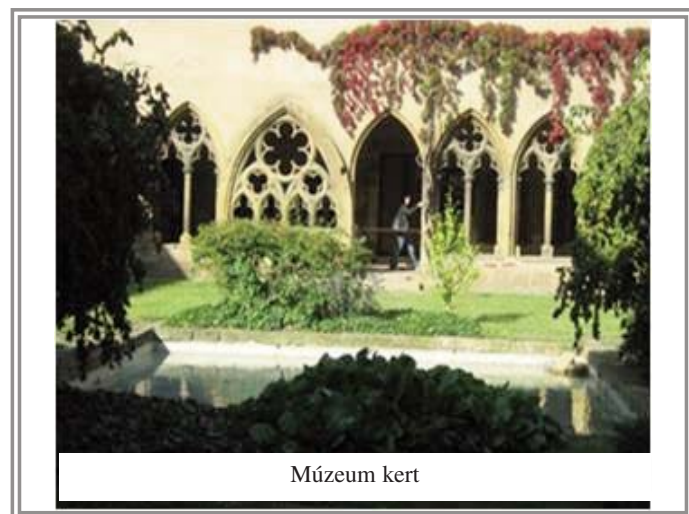
(morzsaszedegetés)

Borok, sajtok, piros lámpás negyedek, illatos parfümök, divat, belgiumi csokoládé illat a levegőben... Az elmúlt év szeptemberében egy pályázat boldog nyerteseként Franciaországba utazhattam, ahol Deutsch Tamás képviselő úr vendége voltam. A pontos úti cél Strasbourg és környéke.

Colmar városában

Vajdasági fiatalok autóbusznyi társaságával indultam el Szabadkáról, s egy kora reggeli gyors Bécsi felfrissülést követően, Németországot keresztülhágva, a késő délutáni órákban érkeztem meg szálláshelyünkre, a virágos ablakairól híres Bar városába. Itt egy háromfogásos vacsora várta a társaságot, amit egy éjszakába nyúló

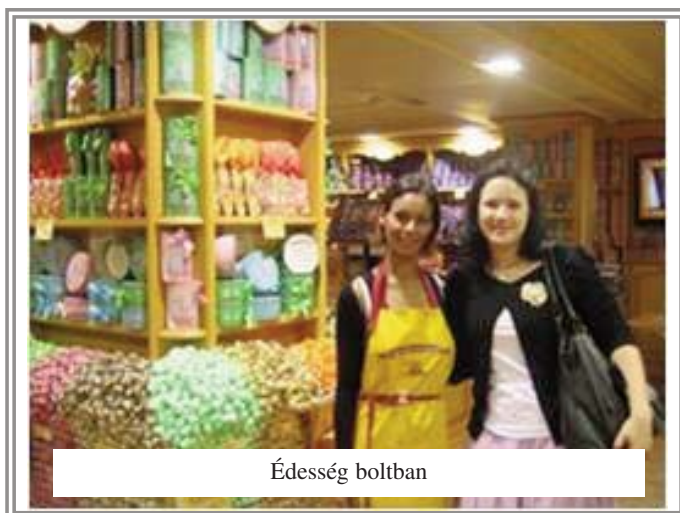

Múzeum kert

ismerkedés, beszélgetés, énekelgetés követett.

Másnap reggel Colmar városában az Unterlinder múzeumban tett látogatás után felfedeztük a várost. Kellemes színek, muskátlival díszített teraszok,

vendéglők, virágokkal borított hidak, kisvonat emelte a hangulatot. Az ízléses borokkal, divatáruval, kekszekkel, csokoládéval díszített kirakatoknak alig lehetett ellenállni. Egy-egy boltba való betérésünkkor az eladók kedvessége lenyűgözött mindenkit. Kóstolgatni, ízlelgetni lehetett a portékából. Hajókázásra is sor került, mely során meg-

Édesség boltban

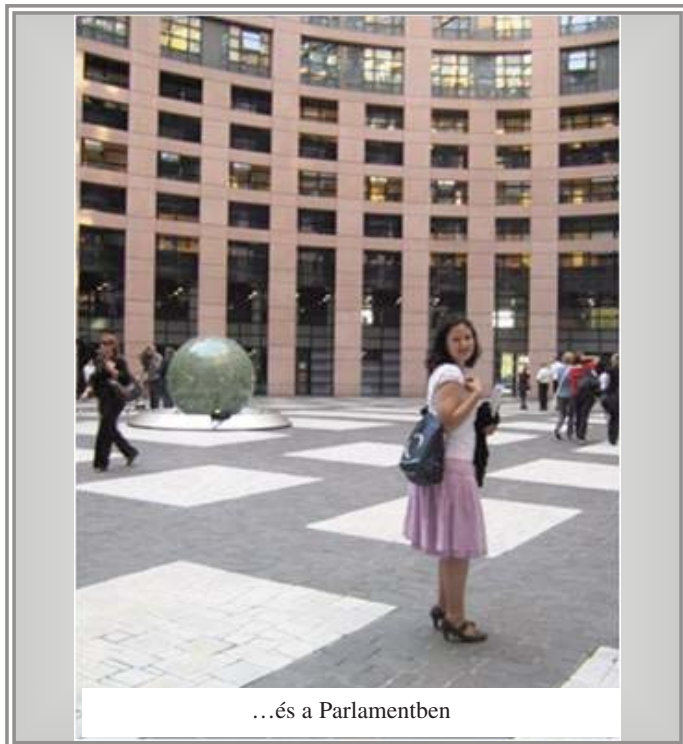
nézhattuk a város nevezetességeit.

a Parlament épülete előtt...

Egy belvárosi étteremben közös ebédet követően megin-

Az Atomiumom emlékművet is megtekintettük, mely a

...és a Parlamentben

dultunk a Brüsszel egyik fő látnivalójához, az Európai Parlament épületéhez. Itt, a képviselő úr fogadott bennünket, előadást tartott az Európai Unió, valamint az Európai Parlament munkájáról és működési rendszeréről, és mesélt saját munkaköréről is. Miután körbejártunk, behallgattunk az ülésterembe, ahol a képviselők ülészttek. A tolmácsoknak köszönhetően magyarul élvezhettük a szó szerinti élő közvetítést. Távozásunkkor ajándék hátizsákokat kaptunk, melyben nyomtatványok és EP logóval ellátott tárgyak voltak.

az Atomium

vas kristályrácsának 165 milliárdszoros nagyítása. Az 1958-as világkiállításra készült.

Megindultunk egy belvárosi vendéglőbe, ahol egy három-fogásos vacsorát együtt fogyasztottunk el a képviselő úrral. Beszélgettünk vele a vajdasági magyarok helyzetéről, terveiről, politikáról, sőt akkor sem jött zavarba, mikor egyik leányzó feltette a kérdést: és, képviselő úr, milyenek a francia nők?!... Vacsora után közös fotó és búcsúzkodást követően megindultunk átszelni a Strasbourgot és Szabadkát összekötő autótutat.

Nagy öröm számomra, hogy a brüsszeli parlament után, ahol múlt évben Dr. Surján László képviselő úr vendége lehettem, most a strasbourgi parlamentet is meglátogathattam! Kívánom, hogy minél többen éljék át az általam már látott és tapasztalt élményeket!

Lénárd Valentina

Koccints francia borral!

NATI MESÉK

Vince bagoly erdei gyűlésén

Nagyvilágot látott állatka volt Vince, az erdei bagoly. Járt ő már ezerszer messzi földeken. Északon, délen, keleten. De olyat még sehol sem látott, mint a nyugati részen! Ott egyszer egy évben ünneppel adóznak a nőknek. Virágot, ékszert, és még sok más szépet ajándékoznak ilyenkor a férfiak a szeretett nőnek.

Elgondolkozott ezen tevékenységen Vince, vajon náluk az erdőben miért nincs ilyen?! Ahogy ott gondolkodik egy vaskos tölgyfaágon, arra jár a szőrös szívvű medve. Lekuvikol neki:

- Hééééé te medve állj már meg egy szóra!
- Brumm brumm mit akarsz te lüke? – szólt föl a medve morcosan.
- Csak, csak annyit kérdeznék tőled, hogy hallotál-e már a nők ünnepéről véletlen? – tette fel kérdését a bagoly.
- Sem véletlen, sem akaratból, most pedig hagyjál menni, fáradt vagyok én itt bármiről is diskurálni.
- dűnnyögött a medve, s azzal továbbment.

Vince szomorúan vette ezt tudomásul, de azért nem adta fel. Úgy gondolta, talán még rálel valakire, akinek tudta van a dologról. Nemcsak, hogy az arra járó összes állatot megállította, és kikérdezte, hanem még fáról fára is repkedett bejárva az erdőt, csak hogy mindenkit felkutasson, és feltehesse a nagy kérdést: náluk, a birodalomban vajon miért nem szentelnek egy külön napot a nőstény állatkáknak?!

- Hm, talán össze kellene hívnunk egy erdei gyűlést, ahol megvitathatnánk a témát! – javasolta az utolsónak megkérdezett róka.
- Ó, hiszen ez egy nagyon jó ötlet! – örvendezett a bagoly nem is gondolván arra, hogy a rókának ezzel az összefüggéssel valami teljesen más sötét terve van.

Így történt hát, hogy másnap virradóra a tisztáson összegyűlt az erdő apraja-nagyja. Ott volt természetesen a bagoly, a róka, a nyuszika, a kígyó, az oroszlán, a farkas, az egér, a süni és még sorolhatnám. Na, de ugye ne hagyjuk ki a szőrös szívvű medvét sem! Még ő is kikecmergett a nagy történetre.

- Na szóval hogy is van ez? Mi ez? – zúgolódott az állati népség.
- Egy kis csendet kérnék mindenkitől. – ismételte meg vagy tízszer a bagoly, mire végre mindenki elhallgatott.

Szóval akkor elmesélném nektek, hogy mi is lenne az a nagy dolog amiről én tudomást szereztem utamon. És belekezdett: éppen a csodálatos Óperencián túl jártam, amikor egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy hím társaink ezreinek kezében gyönyörű csokor, vagy egyéb meglepetés lapul. Vajon miért? Megtudakoltam, és hát láss csodát megtudtam, hogy minden évben e módon tisztelnek a nőstények iránt. Hiszen gondoljatok bele, ők azok, akik nekünk kicsinyeket szülnek, táplálják azokat, miközben ellátják az odú körüli teendőket, és még

rólunk is gondoskodnak. Én ezt nagyon szépnek találom, ezért úgy gondolom ezt a hagyományt nekünk is ápolnunk kellene. Támogatnátok? – fejezte be kérdésével szónoklatát a bagoly.

- Igen, természetesen, remek ötlet, hurrá – hangzott innen-onnan a válasz.
- Remek, örülök, hogy, hogy... - folytatta volna a bagoly, de sajnos nem bírta, mert abban a szent pillanatban olyan nagy riadalom támadt, hogy az valami csuda.

Hirtelen lecsaptak az szomszéd falu vadászai, a gyűlésező tagokra annak reményében, hogy minél több zsákmányt szerezzenek egyszerre, amivel majd büszkélkedhetnek azután.

Lótott, futott, repült ki merre látott, nagy volt az ijedtség. De úgy képzeljétek el, hogy még a teknős is szélesebben szaladt, így hamar elbújt mindenki, s az embereknek senkit sem sikerült elkapni. Egyedül a róka nem ijedt meg. Ő ott állt nagy délcegen. Hát hogy is ne állt volna, hiszen ő volt az, aki szövetkezett a falubeli emberekkel, és megadta a gyűlés időpontját némi szárnys éleddel fejében. Viszont amikor a vadászok szembesültek azzal, hogy elbutáskodtak ennek a sok állatnak az elfogását, akkor kaptak észbe, hogy ni-ni csak, hiszen a róka koma nem bújt el. Kegyetlenül mind lecsaptak rá, a róka nem kis meglepetésére. Hiába kiabált, tiltakozott, hogy ne tegyék ezt, meg hogy mi lesz az egyezséggel?! Rá sem hederített senki sem, csak vitték a fonott zsákban az üvöltöző vadat. Jól beleesett a saját csapdájába!

Mikor már kellőképpen elcsendesedett az erdő, lassan előbújtak a lakók, ki-ki a maga rejtekhelyéről. Kicsit remegve gyűltek ismét össze a tisztáson, és nem győztek csodálkozni a történeteken.

- Jobb is, hogy elvitték! Eddig is csak bajt hozott ránk.
- Nem való közénk!
- Már így is olyan sokat ravaszkodott!
- Áruló! Vissza se keveredjen közénk, különben nagyon megbánja!
- Így van, így van! Helyes! – kezdtek lassan ismét felszabadulni felszólalásukkal az állatok.

Közel egy teljes napon át tárgyalták a történeteket, még végül arra a döntésre jutottak, hogy a rókát többet említésre sem méltatják, a nőstény állatkáknak viszont igenis szentelnek egy külön napot minden évben. Így esett hát, hogy az erdő hím állatkái minden év március nyolcadikán gyönyörű réti virágcsokorral kedveskednek nőstény társaiknak, de ilyenkor nem csak őket ünneplik, hanem azt is, hogy sikeresen megszabadultak gonosz társuktól, a rókától, és ismét vidámság költözött az erdőbe. Ha azon a környéken jártok, egy pillanatra majd maradjatok csendben, a szomszéd faluból ugyanis néha-néha odahallatszik egy ketrecbe zárt róka keserves vonyítása.

Tokity János illusztrációja

F e l a d a t :

Te hogyan képzeled el
mesénk hőseit, Vince baglyot?
Rajzold le, és hozd be a
könyvtárba!

A tavalyi évben könyvtárunk közel 650 új, jobbnál jobb, szebbnél szebb könyvvel és hangos könyvvel gyarapodott. A Márai - program keretében 135 igen értékes kiadványt vásároltunk.

Ennek öröme **Betűfaló címmel olvasási versenyt hirdetünk** általános iskolás tanulók részére. Akik beneveznek rá, kapnak egy névre szóló könyvjelzőt, melyre minden elolvasott, könyvtárunkból kölcsönzött könyvért nyomunk egy pecsétet. A „Fecskében” megjelenő „Nati – mesékhez” kapcsolódó feladatok megoldásáért szintén. A verseny szeptember 20-ig tart. A Magyar Népmese Napján a legszorgalmasabbakat ünnepélyes keretek között megjutalmazzuk.

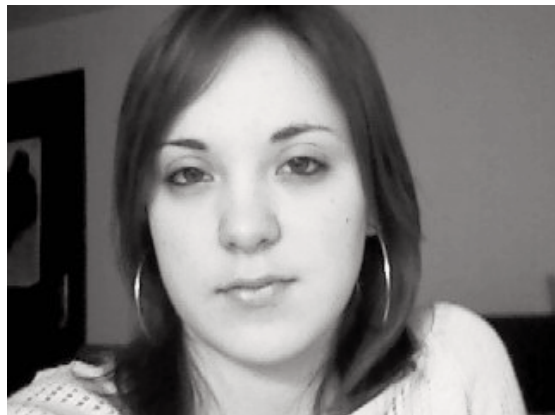
A babák éve tiszteletére könyvtárunk minden várandós kismamát, és az egy évnél fiatalabb babák szüleit tiszteletbeli tagsággal jutalmaz 2012-ben.

Nagy Erzsébet

HÓBÓL IS MEGÁRT A SOK!

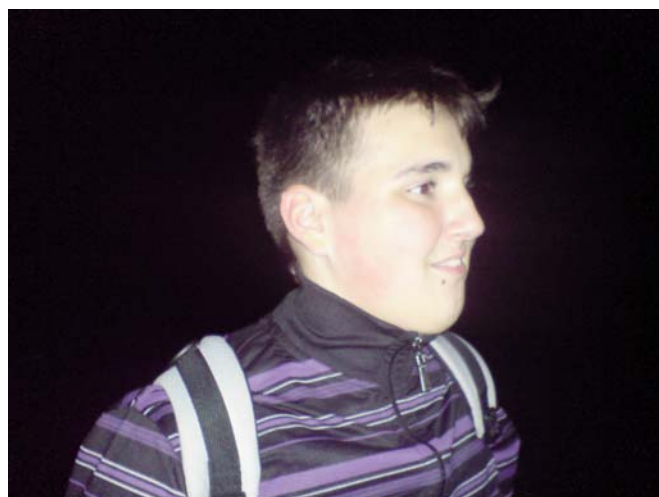
Februárban hatalmas mennyiségű hó esett Bácsfeketehegyen, mint ahogyan egész Szerbia területén. Az utóbbi évek felgyülemlett mennyisége hullott alá, lehetőséget nyújtva szánkózásra, hóemberépítésre, hógolyózásra. A körülmények adottak voltak, kérdés, hogy a bácsfeketehegyi fiatalok kihasználták-e az alkalmat. Megkérdeztük őket.

Gál Valentina (19), tanuló

A tél sohasem volt a kedvenc évszakom. Hideg van, és a havat sem szeretem. Ezért is, és a sok tanulnivalóm miatt az idei tél legnagyobb részét a meleg szobában töltöttem. Szerintem a mostani fiatalság is így van ezzel. Legalábbis én így vettem észre. Régebben sokkal többen szánkóztak. Idén az utcák szinte üresek voltak a környékemen, néha láttam csak szánkózó gyerekeket.

Ficze Árpád (15), tanuló

Nem igazán szeretem a telet. Az egyik legfőbb oka az, hogy nem kedvelem a hideget. Ennek ellenére a havat szeretem. Télen, ha kimegyek az utcára, jól érzem magam, csak félek, nehogy megfázzak. Idén szerencsére rengeteg havunk volt. Buli volt egy hétig. A nagy telet filmnézéssel és forró teával próbáltam átvészelni. Tetszett a kényszer-

szünet is, jó volt egy kis pihenés a februári hidegben.

Pusztai Anita (23), tanuló

Teljesen váratlanul érte az embereket ez a nagy havazás. Számomra is nehézségeket okozott az egyetemre való eljutás, mivel a buszok sokat késtek. A zord időjárás ellenére voltam a barátaimmal szánkózni és korcsolyázni, ami egy kis vidámságot hozott a hideg hétköznapiakba. Véleményem szerint az embereknek nagy gondot okozott a havazás, mivel nehezen tudták elvégezni kinti munkáikat, és nehezen tudtak eljutni a munkahelyükre is. A tél nem tartozik a kedvenc évszakaim közé, ennek ellenére megpróbáltam élvezni.

Tüskei Attila (19), munkás

Hogy szeretem-e a telet? Hát, nem a kedvenc évszakom, de van egy-két dolog, amit szeretek benne. Például imádok jeges utakon kocsit hajtani, és ilyenkor a munkahelyen is van egy kis pihenő. Természetesen a téli bulik nem maradhatnak el ilyenkor, az éjszakai csoportos szánkózás és a korcsolyázás sem. Az idei nagy hó miatt a hólapátolásra is szükség volt.

Telelni sajnos nem voltam, de egyszer szeretnék elmenni, hogy kipróbálhassam a snowboardot.

Ficze Tímea

KITELJESEDNI STRÓFÁKBAN

A bácsfeketehegyi versmondók híre messze terjed. Szerepet vállalnak a helyi kulturális megmozdulásokban is. Műsoruk mindig színvonalas. A szép szót, a magyar nyelv szeretetét és kultúráját ápolják és hirdetik. Egyikőjük **Szarka Ákos** végzős gimnazista. Mi sem bizonyítja jobban tehetségét, minthogy fiatal versmondóként a múlt évben egy önálló esttel kápráztatta el a közönséget. A versmondásba fektetett munkáról, és

további terveiről kérdeztük.

- Mióta foglalkozol aktívan versmondással?

2001-ben kóstoltam bele először a versmondásba, ekkor kezdtem oktatóhoz járni. Elsajátítottam az alapvető tudnivalókat, mindenekelőtt a beszédtechnikát. Az arc-mimika betanulása nem volt nehéz, mivel a verseket jelenetek által dolgoztuk fel különböző szituációkban. Ez által előjönnek az arc-mimikai mozdulatai, amelyek a későbbiekben is megmaradnak bennünk. Ez ahhoz is hozzájárult, hogy a heti két alkalommal megtartott órák jó kedvben teljenek. Rövid időn belül részt vettem az Általános Iskolások Művészeti Vetélkedőjén, ahol különdíjat kaptam.

- Ki segített elindulni ezen az úton?

Barta Júlia, nyugalmazott óvónő volt a segítségemre, aki bizonyos mértékű szigorral állt tanítványaihoz. Több verset ő állított össze nekem. Figyelmünkbe ajánlotta a nyári Szép Szó táborot. Az ismeretlen mindannyiunkat kíváncsivá tett. Érdekesnek találtam ezt a rendezvényt, teljes mértékben pozitívan hatott rám. Egy meghatározó élmény

volt számomra.

- Mit jelent számodra a versmondás?

Egyfajta felszabadulást és bizonyos fokig kielégültséget, ha jól előadom a verset. Örömet okoz, ha érzem, hogy adhattam valamit a közönségnek a szavataimmal.

- Mi alapján választod ki a verseket, van-e kedvenc költőd?

Olvasgatok, keresgélek, és ha megtetszik egy vers, aminek mondanivalója is van, megtartom és elkezdek dolgozni rajta. Úgy érzem, át kell adnom ezt az érzést a kívülállóknak is. Kedvenc költőm nincs, inkább a versekben látom a lehetőséget.

- Meddig tart egy újonnan kiválasztott verset tökéletesen elsajátítani?

Verse válogatja. Van egy régi versem, amit nemrég újra elővettem, és máshogyan hatott rám, mint legutóbb. Ahogy az ember változik, a vers mondanivalója is mást jelent számára. Egy vers érési ideje kettő vagy három hónap, viszont némelyik teljes mértékű elsajátításához fél vagy akár egy év is szükséges. Fontos szerepe van az élet-tapasztalatnak. A versnek az a lényege, hogy visszaadja a mondanivalóját. Éreztetnie kell érzelmi világát és hangulatát.

- Manapság már egyedül készülsz a fellépésekre?

Csak egy bizonyos fokig készülök egyedül, azzal hogy a verseket én választom ki. Különórákra viszont még mindig járok Molnár Krekity Olgához, mert van még mit tanulnom. Az ő segítségével a tavalyi évben megrendeztem az első önálló estemet. Régi verseim válogatásából szerkesztettünk együtt egy kerek műsort. Ez is alátámasztja véleményemet, miszerint egy tehetséges versmondó tanártól mindig lehet újat tanulni.

- Mik a további terveid?

Mindenféleképpen szeretném megtartani a már elért színvonalat. Terveim között szerepel egy következő önálló est is, bár végzősként erre nincs jelenleg időm. Elnökségi tagként részt veszek a Vajdasági Magyar Versmondók Egyesületének munkájában. A Dudás Kálmán Nemzeti Vers- és Prózamondó Találkozó a mi saját tervezésünk, amit minden ősszel megszervezünk. Idén harmadízben kerül megrendezésre az Arcok üveg mögött – Versfordítások Versmondó Versenye, ahol egy szöveget – prózai vagy lírai mű magyar nyelvű fordítását – kell elmondani a svéd irodalomból. A határon túli magyar versmondó versenyek elődöntőinek szervezésében is szerepet vállalunk. A nyári Szép Szó táborokat sem hagyjuk ki a sorból, és immár sokadik alkalommal a Podolszki József Emléknapra készítünk egy versösszeállítást.

Szabó Tímea

LÉLEK SZÁRNYÁN

A KÖZÖSSÉG MEGTARTÓ EREJE

„...Íme mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak! Mint a drága olaj a fejen, amely aláfol a szakállon, az Áron szakállán; amely lefoly köntöse prémjére; Mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire. Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké.” Zsolt 133; 1-3

A napokban olvastam az Erdélyi Református Egyházkerület kéthetente megjelenő „Üzenet” c. folyóiratának legutolsó számában egy megdöbbentő hangvételű riportot. Az interjú Dr. Tőkés István Kolozsváron élő, nyugalmazott teológiai professzorral készült, abból az alkalomból, hogy egy újabb prédikációs kötetet ajándékozta meg az olvasókat. Amikor elolvastam az írást, azt a következtetést vontam le, hogy a 96.-ik évében járó teológus nagyon is jól látja a mai egyház helyzetét, a címe pedig a következő: „Az ember nem kíváncsi arra prédikációra, amit ma hall a templomban.” Többek között arról szól ez az írás, hogy a mai lelkipásztorok nagyobb része nem a szentírási üzenetről beszél az istentiszteleteken, hanem többnyire olyan hétköznapi kérdésekről, amelyek éppen akkor foglalkoztatják. Ezek után feltettem magamnak a kérdést, hogy akkor mire kíváncsi a mai igehallgató? Egyáltalán az igehirdetésnek és a gyülekezeti közösségnek milyen jelentősége van a mai hívő ember életében? Ezekre a kérdésekre keressük a választ az idézett zsoltár részlet alapján.

Azoknak, akik az ezredfordulóra megjósolták, hogy kihal a közösségi tudat az emberekből, csak részben lett igazuk. Bekövetkezik az elmagányosodás, individualizálódás stb. Felbomlanak úgy a nagyobb, mint a kisebb közösségek. Kialakulnak a magányos és egyéni érdekeket szolgáló életutak, az egyéni célokat szolgáló ilyen-olyan törekvések. Ez a folyamat meglehetősen kellemetlenül érinti a mi közösséghez szokott magyar népünket.

Függetlenül ettől a folyamattól a közösségi lét nem szűnik meg, mert közösségek mindig is voltak és lesznek is. Az elmagányosodott ember, az egyéni célokat megutáló ember végül közösségre vágyik. Így egyértelművé válik, hogy ebben a jelenségben - attól függetlenül, hogy azt mondjuk, hogy elegyéniesül a társadalmunk, az egyházunk, a családunk, mégis vannak és lesznek is közösségek. Ezen a ponton fontos megemlítenünk, hogy egyáltalán nem mindegy, hogy a közösségbe vágyó ember milyen csoportba szerveződik vagy lép be. Ezen a téren a kínálat, de ugyankor a kísértés is óriási.

A Biblia korának társadalmában is felfedezhetjük a kisebb-nagyobb csoportosulásokat. Ott voltak a farizeusok, az írástudók, a vámszedők, a különböző társadalmi érdekeltségeket képviselő csoportosulások. Ma is léteznek ilyen-olyan közösségek. Ahogyan a múltban sem volt mindegy, hogy ki milyen közösségnek a tagja,

úgyanúgy ma sem mindegy, hogy ki melyik csoportosulásnak lesz a tagja. Ma is léteznek politikai, értelmiségi beállítottságú kulturális közösségek, gazdasági csoportosulások stb. A mai társadalomnak is megvannak a maga farizeusai, vámszedői, akik uralják a szellemi életet, a pénzt, a gazdasági életet. Valahol a hagyományos közösségi formát felváltja az elmagányosodás, és ezzel egy időben létrejönnek illetve szaporodnak a társadalomra káros bűnközösségek is.

Itt a 133. zsoltár egy egészen más fajta közösségről beszél. Ez a közösség függetlenül mindenféle világjelentéstől, modern társadalmi betegségtől - az atyafiak közössége, akiket Isten ígéje tart össze, akik a templomban gyűlnek össze. Ők azok, akik egy akarattal, egy szívvel, egy lélekkel az ige tiszta vizét óhatják inni, ebből akarják enyhíteni a szomjúságukat. Erről a közösségről mondja a zsoltár: „Íme mily jó és mily gyönyörűséges...” Ezt a közösséget az Isten onnan felülről jónak és gyönyörűségesnek látja. Ebből azt a következtetést vonhatjuk le, hogy Isten minden más negatív közösséget, a különböző aljas gazdasági érdekeket kiszolgáló közösségeket onnan fentről rossznak látja. Jónak és gyönyörűségesnek csak az ige körül csoportosuló emberek közösségét minősíti.

Magyar népünkéről és református egyházunkról azt tartják, hogy tradicionalista, azaz őrzi a hagyományokat. Vidékünkön még úgy-amennyire élők a családi, egyházi és faluhagyományok. Igaz ez a megállapítás nagyobb mértékben vonatkozik erdélyi magyar testvéreinkre, mint ránk.

Erről a közösségről nemcsak az mondja el Istennek ígéje, hogy jó és gyönyörűséges, hanem azt is elmondja, hogy ez olyan, „...mint a drága olaj a fejen, amely aláfol a szakállon, az Áron szakállán, mely lefoly köntöse prémjére. Az olaj a korabeli társadalomban tisztó és frissítőszer valamint gyógyszer is volt. Ha időszerűen szeretnénk értelmezni a Szentírás üzenetét, akkor elmondhatjuk, hogy a közösség gyógyít, tisztít, erősít, az Istenhez való tartozás jele, a szentségnek a jele.

A mai egyháznak sincs más küldetése, feladata, gyógyulási lehetősége, mint az atyafiúi közösség. Ez a közösség kell, hogy megtisztítsa társadalmunkat is, pesszimista sokszor kiégett fiataljainkat, meggyógyítsa, középkorú és az idősebb nemzedékhez tartozó gyülekezeti tagjainkat felfrissítse, meggyógyítson minden sebet, min-

den káros mai modern társadalmi betegséget, amelyek valósággal folytogatják létünket, mindennapjainkat, civilizációnkat, kultúránkat. Olyan közösségé kell szerveződnünk, amelyekben egyformán otthonosan érzi magát idős és fiatal is. Ezen felül az atyafiúi közösség kifejezője kell, hogy legyen annak, hogy mi valamennyien az Istenhez tartozunk. Nem vagyunk gazdátlan nép. Ha kisebbségben is élünk, ha sokszor úgy érezzük, hogy a társadalom perifériájára szorítottan élünk is, olyan nép vagyunk, amelyek gazdája az Úr.

Azzal fejeződik be ez a rövid zsoltár, hogy csak oda küld áldást az Úr és életet örökké. Sokszor fájdalmasan érint bennünket, amikor azt halljuk az emberektől, híveinktől, hogy az Isten majd mindent megbocsát. Majd elrendezzük valahogy a jó Istennel bűneinket. Még van rá idő. Nagyon hamis ez a beállítottság. Önmagunkat csaljuk meg ezekkel a gondolatokkal. A Biblia itt is világosan mond-

ja, hogy csak oda küld áldást és életet, ahol az atyafiak közössége él. Csak oda küld, máshová nem. Isten szerinti áldás és élet csak az atyafiúi közösségben van.

Adja Isten, hogy ilyen közösség legyünk mindannyian. Olyan atyafiúi közösség, amelyikben mennyei áldás van, amelyiket onnan fentről jónak és gyönyörűségnek, drágának és kedvesnek lát a mi mennyei Atyánk. Magunk dönthetjük el, hogy melyik közösség része szeretnénk lenni. Isten igéje utat mutat számunkra és segít a helyes út megtalálásában, Pál apostol azt mondja: „*Mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok! Mindentől, ami gonosznak látszik őrizkedjete!* (1 Thessz 5, 21-11). Ámen. (Elhangzott a bácsfeketehegyi református istentiszteleten 2012. február 12.-én)

Orosz Attila

S P O R T

BIRKÓZÁS

Decemberi lapzárta után zajlott le a Mikuláskupa a felsőhegyi HERKULES birkózó klub szervezésében.

A szlovák, magyar, horvát és bosnyák csapatok mellett ott volt a szerbiaiak élmezőnye, ahol a következő eredményeket értük el.

TÓTH Lajos, 33 kg, II

GELLÁNYI Leonszió, 36kg, III

FEHÉR Áron, 43kg, III

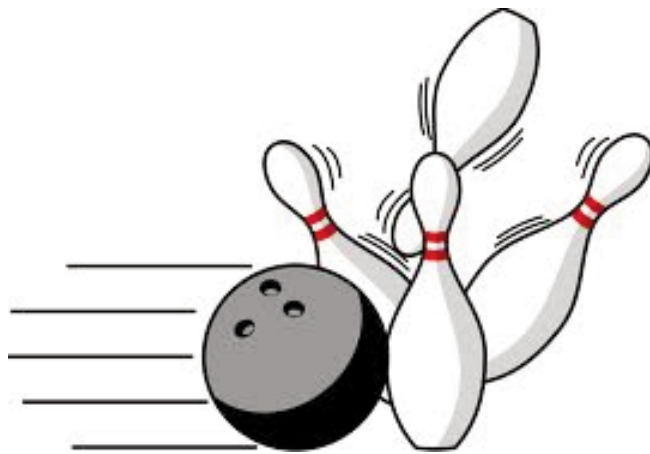
BEREC Nino, 54kg, III

HARNUS Levente, 100 kg, III

Meg kell jegyezni, hogy ez a kis 1500 lakosú helység, megengedte magának, hogy minden résztvevő egy emlékszerleggel és egy gazdag mikuláscsomaggal gazdagítsa emléket a már tradicionális versenyről.

Március 4.-én, szombaton lezajlott I. kupa versenyen Nagybecskerekén a fiúk a következő eredményeket érték el: Első helyezés: Gvozdenovic Stefan 48kg, Fehér Áron 44kg, Gellányi Leonszió 40kg, második helyezés: Tamás Ferenc 73kg, Papp Marcell 52kg, harmadik helyezés: Berec Nino 56kg

Gratulálunk.

TEKE

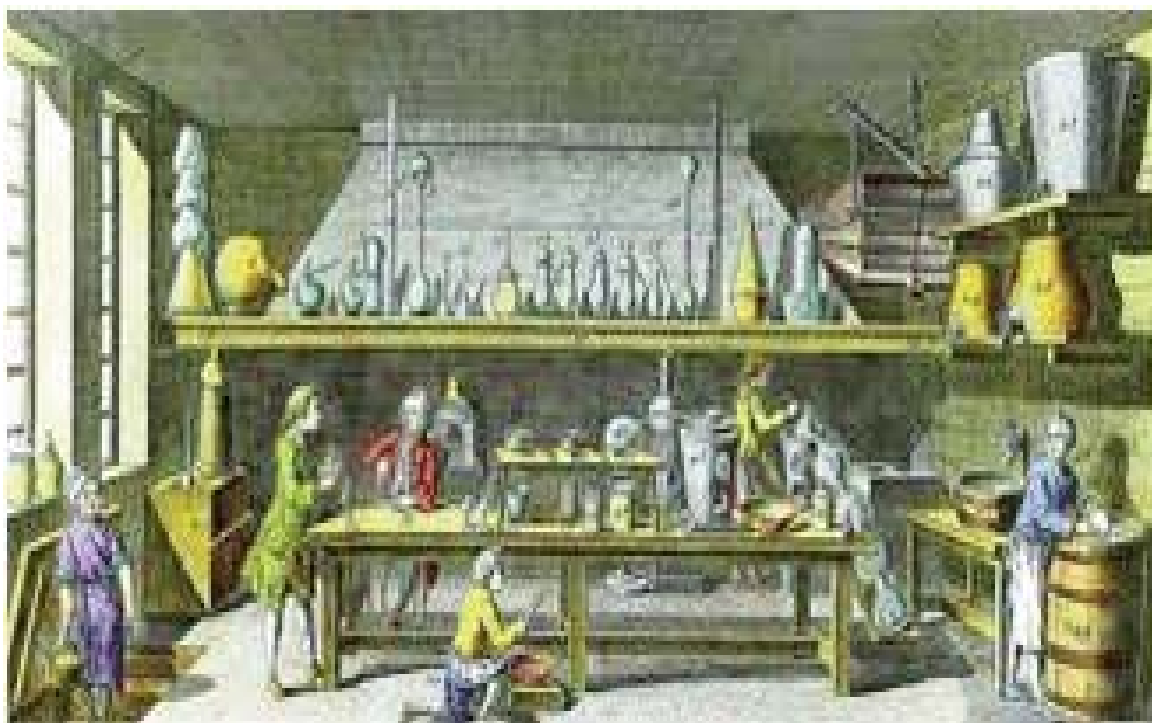
Ahogy halad a pálya építése, mivel már látjuk az épületen a tetőgerendázatot is, úgy emelkedik a csapat technikai felkészültsége is. Az idén már 8 pontot gyűjtöttek össze a verseny folyamán. Lapzárta előtt a golubinci Jadran csapatát győzték le 6:2 arányban. Nemrég a listavezető újvidékiektől kaptak ki két fával, pedig több mint 3200 fát döntöttek, ami már nagyon is szép eredmény. Bízunk, hogy hamarosan az új pályán több babér fog teremni a versenyzőknek, közben sokan fognak hódolhatni a tekés iránti kedvtelésüknek.

szerk.

AZ ALKIMIA KORSZAKA

Ha eleve téves is lett volna az alkímistáknak az a rögeszméje, hogy mesterségesen tudnak aranyat előállítani, akkor is ők voltak azok, akik azt a sok gyakorlati ismeretet megszerezték, amely nélkül a további fejlődés, az általános törvényszerűségek levonása nem történhetett volna meg. De elképzelésük nem volt téves. Ma már megoldott kérdés az elemek átalakítása. Az évezre-

de gyógyít, a fémeket arannyá változtatja, elnevezték /bölcsök kövének/ De még további csodálatos tulajdonságokkal is felruházták, a terméketlen gyümölcsfákat termékennyé teszi, az emberi életet tetszés szerinti ideig meghosszabbítja, tulajdonosának örök ifjúságot, mérhetetlen gazdagságot biztosít. Az alkímisták között sok okos, jó szándékú ember volt, akinek munkája vetette

vágy, a mesterséges aranycsinálás csak energia kérdése. Már az egyiptomiak kezdtek foglalkozni az aranycsinálással. Innen terjedt szét ez a mesterség előbb a görögök, majd az arabok felé. Egyiptom régi neve /Kémi /volt. Az arabok az *al* szótaggal kibővítve /egyiptominak/ alkéminek nevezték ezt a mesterséget, így lett belőle alkímia. Ezen a néven került később Európába. Az alkímia sokat átvett az ősi, misztikus egyiptomi múltból is, ezért rejtélyes, misztikus maradt mindvégig. A leghíresebb arab kémikus DZSÁBIR volt. Az európaiak Gebernek nevezték. Az akkor arab birodalomhoz tartozó spanyolországi Cordobában tanított, a VIII. században. Műveiből képet nyerhetünk a kémia akkori fejlettségéről. Így például pontos előírást ad a salétromsav előállítására, leírja a kénsav gyártását is. Geber azt hitte, van olyan anyag, amely minden betegséget meggyógyít, ez lenne a /magisterium/. Később az alkímisták is így nevezték azt az anyagot, amely a testeket arannyá változtatni hivatott. E két fogalom lassan összeolvadt, és azt a csodálatos anyagot, amely minden betegséget meg-

meg a mai kémia alapját. De még több volt közöttük a kuruzsló, a minden hájjal megkent szélhámos.

Ha már a bölcsek követ nem tudták megtalálni, legalább olyan italt készítettek, amely azt pótolta, az örök élet itala. Izzó aranylemezt mártottak bele a borba. Aztán meg a mértéktelen borfogyasztásnak is meglettek a következményei. E korban használták a desztilláló készülékeket is. A vényelőírás e korszakból származik. RECIPE /LATINUL/ -VÉGY...

Manapság a reumatoid gyulladásokban alkalmaztak aranyterápiát. Számos ellenjavallata van ugyan, és nem veszélytelen.

Kórizs József

ELSŐ AZ EGÉSZSÉG

DERÉKFÁJÁS - Mikor, kihez forduljunk? -

Tíz emberből kilencnek már volt, vagy van derékfájási panasz. Nem csoda, szervezetünk leginkább megterhelt részéről van szó, talán az ősidők, az ember két lábra állása óta. Ha megkérdezzük bármelyik általános orvost, milyen panaszokkal fordul a legtöbb ember hozzá, bizonyosan a derékfájásra szavazna. Egy ilyen, nagyon sűrűn előforduló tünetnél legfontosabb választ adni arra a kérdésre, mikor kezeljük házilag, mikor forduljunk az alternatív medicina felé, és mikor vegyük igénybe a körzeti vagy specialista orvosi segítséget? Jó tudni, hogy az egyszerű derékfájás legtöbbször otthoni kezelésre is

javul. Azt is vegyük tekintetbe, hogy minden túlzott fizikai megerőltetés elsősorban derékfájdalommal bosszulja meg magát, szervezetünk ezzel a szignállal tiltakozik az eltúlzott, pihenést mellőző munka - legyen az kapálás, emelés, cipekedés - ellen. Ha nem hallgatjuk meg a jelzését, a túlnyújtott, „meghúzódot” hátizmok és a gerinczületi inak görcsös, hasító fájdalommal reagálnak a legegyszerűbb mozdulatainkra, például a cipőhúzásra is. Gyakorlatilag ez az izomfájdalom letilt minden munkáról néhány napra, szerencsére átmenetileg, a pihenés, és néhány szem aszpirin feledtetni a bajt.

Sokkal komolyabb a baj, ha a derékfájdalmakat a

következő ártalmak okozzák:

Gerincsérv (diszkusz hernia). Csigolyáink között porckorongok biztosítják a mozgást. A hosszantartó megerőltetés következtében a porckorong megsérülhet, és elveszítve tartását kitüremlik a gerincoszlop belsejébe, s közvetlen nyomás alá helyezi az ott futó idegeket. 2. Sok esetben azt az idegszálat érinti ez a nyomás, amely a láb mozgását biztosítja. Ebben az esetben éles fájdalom sugárzik a farpofákba és a láb hátulsó felszínére. Ezt a gyakori kórt **isiász** néven ismerjük. 3. Az öregedés velejárójaként ismerjük magának a gerincoszlopnak az „elhasználódásából” fakadó állapotát, amikor kóros csontkinövések keletkeznek a csigolyákon, és tüskéi forduláskor, hajláskor, bántalmazzák a környező izmokat, rosszabb esetben az idegeket. Ez a **csigolyabántalom** vagy **spondilosis** könnyedén kimutatható röntgen felvétellel. 4. Végül meg kell említeni még egy sűrűn előforduló derékfájdalmat, amely úgyszólván állandó fájdalommal jár, de ha nem is azonnal, 50-100 méter megtétele után tűrhetetlenül sugárzik a lapockák alá. Ez a gerincsúszás, a **spondilolízis**, aminek kiváltó oka, két csigolya felületi megcsúszása.

Mikor kell orvoshoz menni?

Egy olyan betegségről van szó, amivel nem kell azonnal orvoshoz fordulni. Nagy százalékban a kellemetlen, ám jóindulatú kór csak pihenésre utal, 2-3 napos folyamatos fekvés a keményrugózatú fekvőhelyen meghozza a javulást. Még gyorsabb eredményt érünk el, ha kombináljuk derekunk pihentetését gyulladáscsökkentők: aszpirin, vagy ibuprofen szedésével. Forduljunk azonban orvoshoz, ha rövid időn belül a fájdalom kiújul, ha kisugárzik egyik vagy mindkét lábba, ha hasi fájdalommal, lázzal és pulzáló érzéssel társul, és végül az egyik vagy mindkét láb gyengeségét, zsibbadását, érzéskiesését okozza (akár csak kis bőrtületen is). Alternatív gyógykezelést is alkalmazhatunk, ha nem ki szeretnénk kerülni a tabletták, injekciók és ideg blokkolások alkalmazását. Gondolok itt elsősorban a meleg fürdőkre, gyógymasszázsra, fizioterápiára és tornára, akupunktúrára, de mindezt csak azok után, ha olyan diagnózist kaptunk a szakorvostól, amely krónikus, jóindulatú, azaz nem tumor, vagy heveny gyulladás okozta betegségre mutat.

Dr. Kerekes József, az
intenzív terápia ny. főorvosa

****MIT, MIVEL?****

"A FŰSZEREK BIRODALMÁBAN"

SEMMIBŐL VALAMIT

Ez nem valami hóbotosság, nem is a kőleves receptje, hanem a krízis hatását tompító elmélkedés. Nem újdonság, mert, ma már minden háziasszony, sajnos, tudja a titkot. Miről is van szó.

Mivel nem dekázunk ki minden alapanyagot, falatot, itt-ott, ha már egyáltalán futja a főzésre felmarad valami a már kész ételekből. Nem teljes adag, de kiadni a kutyának-macskának meg hát nem akarjuk csinálunk belőle valamit, vagy vacsorára, mivel hogy ez legtöbbször ebéd maradék, vagy egy teljesen új ételt.

Ilyen dolgok a régi igazi, remekművek a házi pástétomok, ami tükrözi a szakácsné ügyességét refináltságát.

Mi is történt ilyen esetekben?

Legtöbbször váratlan vendégek betoppanásakor, tudjuk, illik őket valamivel megvendégelni, gyorsan, ha más nem volt, a maradék húsok lehettek az utolsó remény, hogy valami hideget, vagy gyorsat tehetek a vendég elé.

Fogták a maradék húsokat, felaprították, vagy ledarálták, egy serpenyőben zsíron hagymát pirítottak, majd különböző fűszerekkel ízesítve összevegyítették, majd kenyérre kenhető masszaként felszolgálták. Megszületett a pásté-

tom. Ha nem tartós, többnapig fogyasztásra szánták, megvadíthatták tejfellel, vagy még valamilyen módon. Hetedhét országon is túl híressé tették.

Ma sajnos az ipari módon előállított pástétomok, nem az ínycsikonyha termékei, mivel, hogy itt különböző adalékanyagok segítségével, hát nem is tudom, hogy mi van benne. Hol van már a Gavrilović régi kitűnő májpástétoma. A májpástétomon kívül meg kell említeni a húskrémeket, vadász, hal, baromfi, de ma már vegetáriánus pástétomokat is.

A címhez, hogy hűek maradjunk, meg kell még említeni, hogy egyszer egy Színész kérésére, mivel, hogy nagyon éhes volt társították a disznópaprikást és a savanyú káposzta főzeléket. Így született meg a Székely gulyás, tehát a székelyekhez semmi köze sincsen. Nem szaporítom a szót, inkább a sok fantáziadús, de szerény lehetőségekhez szabott megoldásokhoz, jó étvágyat kívánok.

szerk.

F E C S K E T O L L

KÖZÖNY

Olykor megállít a tűnődés egy pillanatra
és a törpe idő, óriássá nő, készakarva.
Merengék végtelenségig és eljutok a kérdés feltevéséig:
Mitől van homály szemünkön és lelkünkben közöny?
Előttünk, utánunk csak vízözön.

Erkölc hágóin könnyedén átjutva
zuhanunk a mélybe ájulva.
Rozsdás agyakban normátlan a kéjtelenség,
színarany, önmelő érzés,
a tisztaság és jóság képletes ábrázolása.
Belülről jó a derűre a ború,
és a végtelenségben időtlen a háború.

Ettől szüli lelkünk a közönyt
és a jelen ránk zúdítja a vízözönt.

Bácsi (Vajda) Sára

ÉBREDÜNK

Borús a reggel,
komor a táj,
hideg a hajnal,
ébredni fáj.

Édes az álom,
meleg az ágy,
puha a párna,
forró a vágy.

Kinyílik a szem,
éget a fény,
nehéz a test,
felkelni nincs remény!

Verbászi Hajnalka

ANYAKÖNYVI HÍREK

Újszülöttek

Losonci Ferenc és Tünde kisfiuk **Dávid**
Konjević Peko és Nataša kislányuk **Andela**

Elhunytak

Romić Željko (gento) február 12, 66 évében
Nagy Kálmán február 14, 94 évében
Id. Dorogi Ferenc február 26, 62 évében
Id. Tóth András február 24, 69 évében
Id. Gulyás Antal március 2, 59 évében
Fekete Margit szül. Huszta Margit március 5, 66 évében

Az anyakönyvi hírek adatait a helyi orvosi rendelőből, az anyakönyvvezetői irodából, valamint a "Tiho" temetkezési vállalatától kaptuk.

Fecske. Kiadja a Zöld Dombok környezet- és közösségfejlesztési szervezet, Bácsfeketehegy, JNA 24. Tel/fax: 024/739-063.

E-mail: feketicsifecske@gmail.com Folyószámlaszám: 310-8659-38. www.feketics.com

Tördelés: Bácsi Róbert. Munkatársak voltak: Bácsi (Vajda) Sára, Bíró Csaba, Bordás Katalin, Bojtos Béla, Bertók Z. Tatjana, Fekete Tímea, Krisztián Irén, Dr. Kerekes József, Kórizs József, Ludrován Natália, Molnár Károly, Nagy Zita, Nagy Erzsébet, Orosz Attila, Papp Julianna, Pál Károly, Szabó Andrea, Szukola Béla, Sztitás Angéla, Szombati Dorottya, Tóth János, Juhász Attila, Verbászi Hajnalka. Készült Szabadkán a Grafoprodukt nyomdában 2012. március.

CIP - Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
659.3 (497.113)

FECSKE: bácsfeketehgyi havilap / szerkesztő Bácsi Róbert
- 1. évf., sz. (2004) - Bácsfeketehgy: Zöld Dombok környezet- és
közösségfejlesztési szervezet, 2004. - Illusz.: 30 cm

Mesecso.
ISSN 2217-3706

COBISS.SR-ID 201634567

HEDERA DECOR

Építkezési magánvállalkozás

KOLLÁR ÁRPÁD

magánvállalkozó

hederadecor@gmail.com

VÁLASSZA A MEGBÍZHATÓSÁGOT
ELÉRHETŐ ÁRON!

063 866 52 70

069 50 22 006

www.hederadecor.uw.hu